

താപ്യരാഖകളുടെ

(രണ്ട് അറങ്കേറ്റം മാത്രം)

ഗവ്യകർത്താ

എം. രാജരാജവമ്പ്,
എം. എ., ബി. എൽ.

തന്ത്രാംകളുട

(രണ്ട് അരങ്ങിൽ ഒരു കളി)

ഗമകത്താ

എം. റാജരാജവാർ,

എം. എസ്, വി. എൽ.

കളിലാലക്രം ബുക്കായില്ലോ,
തീരവന്നപുരം.

1115.

[വില എടക്കണ.

ତିତିବାନନ୍ଦପୁରା

“କମଳାଲଯ” ପ୍ରଣ୍ଟିଙ୍ ଅନ୍ତ୍ରଜାହାନ୍.

1115

അംഗമാര്ക്ക

തൃപ്പാത്രം അംഗമാര്ക്ക

പഴയ തവാട്ടവിട്ടകളിൽ അക്കരാത്തു കെട്ടിത്തെ
ശാരം തുലോം കേമനായ പടിപ്പുര കണ്ണിട്ടില്ലോ? ക്ഷേത്ര
ങ്ങളിൽ നോക്കു; ഗംഗയുമത്തെക്കാൾ വളരെ വലിപ്പമുള്ള
തായി കാണാം ഗോപുരം. ഇതിങ്ങനെ വരാനെന്നതു് നിംബ
നം ഏ, സീ തൊൻ പല തവണ ചിന്തിച്ചിട്ടണ്ടോ. വീടു
കണ്ണാൽ ചെറുതാണെങ്കിലും, അതിനെന്ന് മാധാരം മുള്ളുലാണെന്നു്
മാലോകനു ഭോധിപ്പിച്ചു്, അവി
ഡേക്ക് ക്ഷേമിച്ചുവരുത്താനുള്ള ഉപായമല്ലോ, എന്നാണു്
തൊൻ ഉംഗഹിക്കുന്നതു്. അതു പോലെ അല്ലെങ്കായ
മഹാകവിവചസ്സുകളിൽ അതിശയനങ്ങളായ സാരങ്ങൾ
അടങ്കിയിരിക്കുന്ന എന്നു് ഭോധിപ്പിക്കാനാണു് അതി
നോ ഒരു അവതാരിക ശ്രദ്ധത്തുന്നതു്.

ഈനു് ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന മഹാകവികളിൽ രവീന്ദ്ര
നാഥടാഡോർ കന്നാം പന്തിയിൽ കടന്നിരിക്കുന്നവേണ്ടിനു്
ഒരു കാളിഭാസപ്രഭതികളായ വിശ്വവിത്രുതരായ മഹാ
കവികളുടെ പാരമ്പര്യത്വം പെറ്റ ഭാരതത്തുമുക്കും,
ഈ അത്ഭുതം അല്ലെങ്കിലും അലക്കാരമാണു് പരഞ്ഞതാൽ
കുട്ടം അതിശയോക്കി അവില്ല. ആ മഹാകവി സ്വന്നേഖ്യം
വിഷ്ണുരണ്ണം സ്വപ്നാശയിൽ തന്നെയാണു് ചെയ്യുന്നതെ
നുള്ള സംഗതി എന്ന കോഡമയിൽ കൊള്ളിക്കുന്നു,

ഇൻസ്പ്രയിലുള്ള നാട്ടഭാഷകളിൽ വംഗഭാഷയുടു് വന്നി കൂട്ടു. പുണ്ണപ്പു, അതു നാട്ടകാക്ക് സപ്രഭാഷയോടുള്ള സ്ലേഷം ദന്തകാണ്ടക്ക് മാത്രം സിലിംഗ്യതാക്കന്ന. അതു കേരളീയക്ക് ഉണ്ടാവാത്തതു്, മെഡാവികളുടെ കരവുകൊണ്ടോ കവനങ്ങളുടെ അനാസപാല്പത്രക്കാണ്ടോ അല്ല; സപദേശസ്ലേഷത്തിനെന്റെ സുന്നതക്കാണ്ടമല്ല; ഭാഗ്യക്കരവുകൊണ്ടനേ തൊന്തർ ഗണിക്കുന്നതു്. നഘ്നതായുള്ള ദന്തകാണ്ടരേഖാൾ, അതു് സന്ധാരിക്കാൻ പ്രയതിക്കുന്നതു് മനഷ്യമംം ആക്കന്ന. വിജ്ഞാനപ്രദക്ഷിഥം വിനോദപ്രദ അള്ളുമായി ലക്ഷ്യക്കണക്കിനു് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുന്തു് ഉണ്ടായി കൂട്ടിവ ശ്രൂതാതെ, ഇന്നും ഇതരഭാഷകളിൽ പ്രസിലിപ്പിത്ത അള്ളാക്കന്നണ്ടു്. അവയെ വായിച്ചു് സിക്കന്ന കേരളീയതം അസംപ്രയുണ്ടു്. എന്നാൽ അവയെ മലയാളത്തിനു് സപാധിനമാക്കുന്നവർ എത്ര പേരുണ്ടു്! നേരേ മറിച്ചു്, മലയാളം വായിക്കാൻ വൈദ്യുത്യം കാണിക്കുന്ന വര്ത്തം, എന്നല്ല, തടവു് തീസു് വായിക്കുയും എഴുതുകയും ചെയ്യുന്നവരും എത്ര പേരുണ്ടു്! അതാണു് ഭാഗ്യക്കരവു് എന്നു് തൊന്തർ വിചാരിക്കുന്നതു്. ഹിന്ദിയോടു് ഇന്നു കേരളീയർ കാണിക്കുന്ന ഒന്തസുക്കും സപ്രഭാഷയോടു് ആയിരുന്നാൽ മതിയായിരുന്ന!

ടാഗോർമഹാകവിയുടെ വ്യംഗ്യാത്മപ്പുണ്ണാഡിയ പല കവനങ്ങളും വായിച്ചു യുട്ടത്തിൽ, രണ്ടു് അരബ്ദങ്ങളും ഒരു ചെറിയ നാടകം എന്ന അസംഭാഗ്യമായി ആനദി പ്പിച്ചു. നിത്രുജീവിതത്തിൽ എത്രതേരാളും ഗഹനത്തെപ്പും നിന്മധാനങ്ങളായിരിക്കുന്നണ്ടു് അതു മഹാന്മ ദിന

നായ ഒരു പ്രയുഗക്കാണ്ട് വായനക്കാരെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. സംസാരസാഹരത്തിൽ കിടന്നംഴലുന്നവക്ക് ഉണ്ടാവുന്ന അത്രക്കുള്ളിലും, ദേഹബന്ധനത്തിൽ അക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ജീവാത്മാവിൻ്റെ പുറത്ത് ചാടി പരമാത്മാവിന്റെ സപാതത്രും ലഭിക്കാനുള്ള അതിയായ അഭിലാഷവും, അതാരെനാഡയം ഉണ്ടാവുന്നോടു ലൈക്കിക പദാർധങ്ങളിൽ ഉണ്ടാവുന്ന വെറുള്ളും, നഘ്രഹമായ ജീവിതത്തെ വെടിത്തെത്തും അന്നപ്രഹമായ ആനന്ദലയത്തിന്റെ കല്പന കിട്ടാൻ കാത്തിരിക്കുന്ന നിയതിനീതിയും, ഇരുളം എല്ലാ ലോകത്തിൽ ഏകദീപമായി വിളഞ്ഞു നേരുമ്പുതുറിയും, എല്ലാം ഒരു ചിമിഴിനുള്ളിൽ അടച്ചിരിക്കുന്ന ഇല ചെറുതുതിയെ മലയാളവേഷം കെട്ടിച്ചും അരങ്ങരത്തും വിച്ചിരിക്കുന്നതും നന്നായോ ഇല്ലയോ എന്തോ? വായനക്കാരിൽ സാരാത്മം ഉണ്ടാക്കുന്ന കിൽ, എൻ്റെ ചുട്ടിക്കുറ്റും സഹായമായി.

മനസ്സുന്നീരു മനമിള്ളക്കാൻ ദേവമാർ മോഹിനിമാരെ അയച്ചിട്ടിള്ളതായി പുരാണങ്ങൾ പറയുന്നുണ്ട്. അതുപോലെ കവികൾ സ്വജ്ഞിച്ചും അയയ്ക്കുന്ന മോഹിനിമാരാണും അവരുടെ കല്പനകൾ. അജ്ഞന്നും പുല്ലം മുഹമ്മദുമാവുന്നു; ഭവാസസ്യിനും കമണ്ണലുജലം മതിശാപം കൊടുക്കാൻ; ശ്രിവാന്മാരും നേത്രാശികൊണ്ടും ത്രിപുരദഹനം നടത്താം. അജ്ഞംകൊണ്ടും മഹാകാഞ്ചം നടത്തുന്ന താണും കേമനും തുടർന്നും ലക്ഷ്യിക്കാം. മഹാകവി ടാഗോർ ആ മാതിരി സില്പിയെ ആണും ഇന്ന് ചെരുതുതിയിൽ

കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പുഴയ്ക്ക് അക്കരെ കടക്കാണമുള്ള കടത്താണോ അദ്ദേഹം ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു്. ഈ സാമത്യത്തിൽ കാഗ്രാറിനും ഇംഗ്ലീഷ് കവി ആയിരുന്ന വർദ്ധംസീവാത്തിനും വളരെ സാമൃദ്ധിക്ക്. അദ്ദേഹം പറയുന്ന;—

അപ്പേ! കവിത്രു! തവ ക്ലൈന ആരുക്കത്തത്തു—
 സപ്പാപമാകിലതനശ്പരമായിനില്ക്കും;
 കിശോരത്തിലും നാശ താരകര മാനമാന്തി—
 ട്രില്ലാക്കമേകമൊങ്ങോലെ വെളിച്ചുമെന്നും;
 കാട്ടിൻപുരങ്ങളിൽ വെളിച്ചുമെഴുന ചുട്ടും,
 കൈട്ടിനുകരുതു തെളിയും മണിപീപജാലും,
 തോട്ടിൻകരയ്ക്ക് വിലസുന വിളക്കമെല്ലാ—
 മൊട്ടില്ല ഭേദമൊത്തായില്ലതിച്ചുതന്നേ?
 പാതുത്തിനൊത്തപടി വന്നണ്ണയുന്ന തണ്ണീർ,
 നേതുത്തിനുള്ള തെളിവൊത്തു വരുന്ന കാഴ്ച;
 വിത്രാസമേതമണ്ണയേണ്ട കവിത്രു! ചെറുവും
 മിത്രാദ്യാശം സകലത്തിലുമിങ്കു കാണു.

തിരുവനന്തപുരം,
മഹമ്മദ് കൗൺസിൽ

ചുന്നു്,
ഗവാമകത്താ.

അനീഥിക്ക്.

തന്ത്രാം കളിമ.

ഒന്നാം അരംഞ്ച്.

(മാതൃവിജ്ഞൻ വീട്)

മാതൃ:—എനിക്കെ പിന്നെത്തർിക്കുന്ന അക്ഷ്യാട്ട് ചില്ലറ
യല്ല. എവിടെ നിന്നോ ഈ കൊച്ചുചേരക്കണ്ണൾ
വന്ന കേരിയതിനു മുമ്പിൽ എനിക്ക് എത്തും പ്ലി
പോല്ലയായിരുന്നു. എത്തും തോന്തിയപ്പാലെ
ആകാമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അവനേ ശരണം
എന്നായി, അവന്നില്ലെങ്കിൽ വീട്ടിലാൽമില്ലെന്നു
തോന്നുന്നു. കണ്ണിയാരെ തന്റെ പക്ഷം—

കണ്ണിയാർ:—രിരോദിവിതമുണ്ടെങ്കിൽ തിരവായ്ക്കും
യിരിക്കം. വൈദ്യുതാസ്ത്രപ്രകാരം—

മാതൃ:—ഈശപ്രാം എത്തു്?

കണ്ണി:—‘വാതം പിത്തരം കഹം മുന്നമൊന്നിൽനിന്നു
ശാഖിപ്പുതു്’ എന്നാണു് ശാസ്ത്രം.

മാതൃ:—കണ്ണിയാരെ ശാസ്ത്രമെല്ലാം കെട്ടിവെയ്ക്കു. ഇനി
യും എന്നെന്ന വൈദ്യുതാധിപ്പേട്ടുതേതാണ്. തോൻ
എത്തു ചെയ്യുന്നു. പറയു.

കണി:—(തല ചൊരിഞ്ഞിട്ട്) രോഗിയെ പിടിച്ചു് രക്ഷി ശിശാം.

മാത്ര:—ശരി, എങ്ങനെന്നയാണോ് അതു് എന്നോ് പറയ.

കണി:—മുദ്ദേവതനെന്ന ഉണ്ടത്തിളിച്ചിട്ടണബല്ലോ. കൊച്ചുതി തമേനിയെ രീക്കല്ലോ വെളിയിൽ വിടക്കതു്.

മാത്ര:—പാവം ചെറുക്കണെന്ന പുറത്തു് വിടാതെ പകൽ മുഴക്കു പിടിച്ചിരുത്തുന്നതു് വളരെ വിഷമമാ ണബല്ലോ,

കണി:—എന്തു് ചെയ്യാം? കുടാതെ കഴികയില്ല. വസന്ത കാലത്തുത്തു വെയിലും സീതവുമേണ്ടുന്നതു് കൊച്ചു തിരുമേനിക്കു ചീതയാണോ്.

‘മോഹാലസ്യം മതിഞ്ഞാൻ പിത്തം തലതിരിച്ചും കണ്ണനോവും തമാ’.....

എന്നാണബല്ലോ ശാസ്യം ചോല്ലുന്നതു്.

മാത്ര:—ശാസ്യമെല്ലാം ഇരിക്കെട്ട്. അപ്പോൾ പയ്യുനെ പുരയ്ക്കുന്തു് അടച്ചിരുത്തുനെന്ന് അണ്ണോ? വേരെ മാർമ്മാനമില്ലയെ?

കണി:—നോമില്ല. ‘കാറ്റത്തും വൈലിലും പിനെ.....’

മാത്ര:—അതിലും ഇതിലും എന്നാക്കു പറഞ്ഞിട്ടു് എന്തു വേണം? കാര്യം നേരെ ചോല്ലിയേക്കെതെ തോ? എന്തു ചെയ്യാം? കണിയാരക്കു നിർബന്ധം ഇം സാധു ചെറുക്കണെന്നുകാണു് നടത്തിക്കാൻ ബഹു വിഷമം. ഇതെല്ലാം ദീനമായിട്ടു് പാവം മിണ്ണാതെ ഇരിക്കുന്നബല്ലോ. മതനോ് കടിക്കുവോരു

അവൻ മിച്ച ചുഴിക്കുന്നതു് കണ്ണാൽ എൻ്റെ
പുണ്ണൻ തടിച്ചുപോകുന്ന.

കണി:—കഷായത്തിനു് ക്രമ്മേഡംതോറും ദീനം വേഗം
വാരിയാക്കം.

‘മുത്തവർ വാക്കം മുത്തന്നല്ലിക്കയും
മനം കാണ്ണും പിന്നെയിനിക്കണം.’

എന്നല്ല പഴമൊഴി. എന്നും വിടക്കാളിട്ടു്
തിരവായുണ്ടു്. [പോയി]

[കയ്യർ പ്രവർത്തിക്കുന്ന]

മാത്ര:—തൊല്ലയായി! ഇതാ കയ്യുള്ളേൻ്റെ പുസ്തകായി.

കയ്യർ:—എന്താ എന്താ! തൊൻ കടിച്ചതിനുകളുമോ?

മാത്ര:—ഈല്ല; പങ്കൾ, കട്ടികളെ ഭേദജസ്തുചത്താൻ
ഈതുപോലെ ഒരു വിജയൻ മറാതമില്ല.

കയ്യർ:—നിങ്ങൾ പിന്നെ കട്ടിയാണോ? നിങ്ങൾടെ
വീട്ടിൽ കണ്ണത്തുംളുമായമില്ലല്ലോ. പിന്നെ എന്താ
ഈതു ശല്ലും?

മാത്ര:—അരതോ, തൊൻ ഒരു ചെടുക്കെന വീട്ടിൽ കൊണ്ടു
വന്നിട്ടുണ്ടോ.

കയ്യർ:—ഉണ്ടോ! അതെന്തേ?

മാത്ര:—എൻ്റെ കെട്ടിയവരിക്കു് ഒരു ചെടുക്കെന ദാതര
ടക്കണമെന്നണണ്ടായിരുന്നതു് കയ്യുള്ളുന്നു് അറിയാ
മണ്ണോ.

കയ്യർ:—അതെ, അതു പഴക്കിരുന്നമല്ലോ? നിങ്ങൾക്കു്
അക്കാളും ദസമില്ലായിരുന്നല്ലോ.

മാത്രഃ—ചേട്ടാ! എത്ര കണ്ണപുട്ടിടാണ് ഈ പണം തൊൻ ഉതകുട്ടിയതു്? അതെല്ലാം കണ്ണവൻറെ മകരം നാശപ്പെട്ടത്തുക എന്നാലുള്ള സങ്കടമെ തുണ്ട്. അതു നിന്നയ്യേം വോരം എന്റെന്നു ചെരുപ്പു് കുറച്ചും അനുഭവമല്ല. എങ്കിലും ഈ ചെരുക്കൻ എന്തെന്തും മനസ്സിനു് എന്തോ ഒരു ഇണക്കം വരുത്തിയിരി ക്കുന്ന—

കയ്യർഡഃ—ഓരോരാ! അതാണു് സങ്കടം! പണമെല്ലാം അവനു് വേണ്ടി ചിലവായിപ്പോകുന്ന. അതു നന്നായി.

മാത്രഃ—പണ്ട് പണം സവാദിക്കുന്നതു് എന്നിക്കു് ഒരു പെത്രമായിരുന്നു. ഇപ്പോഴിഞ്ഞേല്ലോ, തൊൻ സവാദിക്കുന്നതെല്ലാം ഈ ചെരുക്കൻു് വേണ്ടി ആശാനന്നു് വന്നപ്പോരം, സവാദും ചെയ്യുന്നതു് ഒരു രസമായി.

കയ്യർഡഃ—കൊള്ളിം എവിടെ കിട്ടി ഈ കടിയെ?

മാത്രഃ—അവൻ എന്തെന്നു കെട്ടിയവഴ്ചുടെ കുട്ടിരുന്നവൻ്തെന്നു മകനാണു്. കൊച്ചിലേ തുള്ള മരിച്ചപോയി. ഇപ്പോരം അപ്പുന്നം പോയി.

കയ്യർഡഃ—അരയോ പാവം എന്റെന്നു കത്താരു അവനു് കുടിയേ കഴിയു.

മാത്രഃ—കണിയാങ്ക പറയുന്നതു് ചെരുക്കുന്നു അംഗങ്ങും ക്ഷേമിം കണാപിണ്ണായിരിക്കുന്ന എന്നാണു് അതു കൊണ്ടു് അധികം ഇരിപ്പില്ലതെ. പിന്നു വസന്ത ത്രിലുള്ള വെയിലും തണ്ണും തട്ടാതെ സുക്ഷിച്ചു കിൽ മാത്രമേ രക്ഷയുള്ള പോതു. കയ്യുള്ളുന്നു

വല്ലാത്ത പുള്ളി. കട്ടിക്കണ്ണ് പറയ്ക്കുന്ന ചാടിക്കണ്ണ്
ഈ സാമത്ര്യം ഈ ആധ്യത്തിലാക്കുണ്ടെന്നു
തോന്നുന്നില്ല.

കയ്യർ:—തൊന്ത്രപ്പോൾ വസന്തത്തിലെ വെളിലും തണ്ണേ
പുംപോലെ ചീതയാണെന്നാണ് നിങ്ങൾ അഭി
പ്രായം അണ്ണു! ചെണ്ണാൽ! ക്രാന്തുങ്ങൾ വെളിയി
ലിറക്കാതിരിക്കാം എന്നിക്കു് കൈഞ്ഞലും അറിയാം.
ഈന്നത്തെ ജോലി തീന്ന് തിന്നു് മേൽ നിങ്ങൾ ചെരു
ക്കാശായി തൊൻ പരിചയപ്പെട്ടുകൊള്ളാം.

[പോയി]

[അച്ചുതൻ പ്രഭാവിഷ്ണവ്]

അച്ചു്:—ചിററപ്പാ ചിററപ്പാ!

മാതൃ:—അണ്ണു! അച്ചുവോ?

അച്ചു്:—തൊൻ മുരുത്തു് കന്നു് ഇരക്കിക്കൊള്ളുക്കൊ?

മാതൃ:—വയ്ക്കു കണ്ണേതു! വയ്ക്കു.

അച്ചു്:—ഈതാ ചിററമു ഉമ്മറത്തിങ്ങു് പയരു തൊലി
ക്കുന്നു. അണ്ണിപ്പിള്ള വാലും കിള്ളത്തിക്കിങ്ങു്
തൊലിയിൽ പററിയിരിക്കുന്ന ചെരുവിത്തുകൾ
കുറമ്പി തിന്നുന്നു. തൊൻ ദന്താടി അവിടെ ചെ
ലിട്ടോ?

മാതൃ:—ചാടിലു മോനോ? ചാടിലു.

അച്ചു്:—തൊന്ത്രം അണ്ണിപ്പിള്ളയായിതെന്നകിൽ!—
എത്ര സെമായിങ്ങു! ചിററപ്പാ! എന്ന വെള്ളി
കിലിറങ്ങാൻ സമ്മതിക്കാത്തതെന്നാണു്?

മാതൃ:—നിന്നു് അതു കൊള്ളുത്തെന്നാണ് കണ്ണിയാൽ
പറയുന്നതു്

അച്ചു:—കണിയാക്കണ്ണമെന്ന അറിയാം?

മാത്ര:—എങ്ങ് പെത്രമാണ് നീ പറയുന്നതു! ഈ വലിയ എടുക്കര വായിച്ചിട്ടു് കണിയാക്കാനോ അറിഞ്ഞുക്കുടെനോ!

അച്ചു:—എന്ത് വായിച്ചാൽ എല്ലാം അറിയാറാക്കേം?

മാത്ര:—തക്കമില്ല, നിനക്ക് അറിഞ്ഞുക്കുടേ?

അച്ചു:—കാര്യോ! തൊൻ അതു മടയാണ്. തൊൻ എടുക്കാനോ വായിച്ചിട്ടില്ല.

മാത്ര:—എന്നാൽ ധരിച്ചു. വലിയ വലിയ പറിത്ത കാരെല്ലാം നിന്നെപ്പുാലെയാണ്; അവർ ഒരി ക്ലോം വെളിയിലിറക്കുന്നതില്ല.

അച്ചു:—നേരായിട്ടു് അങ്ങാനയാണെല്ല?

മാത്ര:—അവർക്ക് എവിടെ നേരം? രായും പക്കലും അവർ എടുക്കര നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും. മററാനോ അവരുടെ മിച്ചികളിൽ കാണുകയില്ല. നോക്ക് പിഞ്ഞു! നീ വലുതാക്കുവോം വലിയ പറിത്തകാരനാവും. അപ്പോൾ നീ വീട്ടിലിരുന്ന് വലിയ കിരന്തങ്ങൾ വായിക്കും. ആളുകളെല്ലാം നീ വലിയ കേമനാ സെന്നു് പറയും.

അച്ചു:—ഈ ഇപ്പു ചിററപ്പു! ചിററപ്പുന്നർ പൊന്ന കാലുകളുണ്ടോ! എനിക്ക് പറിത്തകാരനാകേണ്ടി.

മാത്ര:—ചീ! ചീ! തൊൻ പാശ്ചിതനേന്നും എത്ര പ്രാശാരനായിരുന്നേനെ

അച്ചു:—വേണ്ട വേണ്ട. എനിക്കു വെളിയിലിറക്കും എല്ലാം കണ്ണുകാണ്ടു നടന്നാൽ മതി.

മാത്ര:—അണ്ണേ! ഇന്ത ചെരുക്കൻ പറയുന്നതു് കേട്ടോ എന്തോനാണോ നീ കാണുന്നതു്, നിന്മക്കു് കാണാ നാളിതു്?

അച്ചു:—നമ്മുടെ കിളിവാതിലിൽ കൂട്ടി നോക്കണം. ഇതാ അക്കലെ കാണുന്ന കണ്ണോ. ആ കന്നിൻറെ മുകളിൽ കയറി അപ്പുറം പോകാൻ എത്ര നാളിഞ്ഞ് തോൻ കൊതിക്കുന്നു!

മാത്ര:—എടോ പെപത്രാരാ! ആ കന്നിൻറെ. മേലേറി അപ്പുറം ചാടാനേ ഉഴേളും വേലാ! അണ്ണേ! പോൾ തന്മ പറയല്ലേ ക്കേതെ! എന്തിനാ ഇതു വളരെ വലിയ കല്ലുകൾ കൂട്ടി ഇന്ത ഉംകൻ മല ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതു്? അതിനപ്പുറം ആയം കടക്കാതെയിരിക്കാനല്ലോ?

അച്ചു:—നാമായം അതിനപ്പുറം കടന്നുടെനുവെച്ചും സോ മലയുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതെന്നാണോ ചിററപ്പുന്നു പക്ഷം? എന്തിക്കു് തോന്നുന്നതങ്ങെന്നയല്ല. ഭൂമി ഉംമയാക്കുന്നുണ്ടോ, മേലോട്ടു മാനത്തിൽ കയ്യുത്തി വിളിക്കുന്നുണ്ടോ. മുരെ പാക്കുന്നവക്കു് തനിച്ചു് കിളിവാതിലിൽക്കൂട്ടി നോക്കുവോരു ആ അടയാളം മനസ്സിലാക്കു. എന്നു പക്ഷം പരിത്തക്കാക്കു—

മാത്ര—ഈ പെപത്രങ്ങൾക്കുന്നും അവക്കു് നേരമില്ല. നിന്നെപ്പോലെ ഭ്രാന്തമാരല്ല അവർ

അച്ചു:—ഈന്നലെ എന്നെപ്പോലെ ഒരു ഭ്രാന്തനെ കണിക്കും.

മാത്ര:—ഒദ്ദേശം! ഉദ്ധോ! അതെങ്ങെന്നു്?

അമച്ച:—അററത്ത് ഒരു ഭാണ്യം കൈട്ടിട്ടിള്ള മുവട്ടി
ചുമലിലേന്തി, ഇടതു് കയ്യിൽ ഒരു പിച്ചുള്ളമൊ
ന്തയുമായി, പഴയ രണ്ട് ചെത്തപ്പുമിട്ട് രോദം.
അരയാർ അതാ ആ പുത്തകട്ടി വഴി നേരേ മലയി
ലേക്കെ പോകയായിരുന്നു. തൊൻ ഉറച്ചു വിളിച്ചു.
എങ്ങോട്ട് പോകുന്ന എന്ന് ചോദിച്ചു. ‘എങ്ങോ
ട്ടോ, എനിക്കരിഞ്ഞുകൂട്’ എന്ന് അരയാർ പറത്തു.
പിനെന്നയും തൊൻ ചോദിച്ചു ‘താൻ എങ്ങോ
ട്ടാൻ’ പോകുന്നതു്’ എന്ന്. ‘തൊൻ വേല അനേപ
ഷിച്ചു പോകയാണോ’ എന്ന് അരയാർ പറത്തു.
വിറാപ്പും വേലയും അനേപഷിച്ചു് പോകണോ,
പറയുന്നും.

മാത്ര:—വേണും. എത്ര പേരു വേലയും് അലവയാറുണ്ടോ!

അമച്ച:—എത്ര റസം തൊന്നും അവരെപ്പോലെ വേലയും്
തേടിയിറിഞ്ഞി നടക്കാം.

മാത്ര:—തേടിയിട്ടു് ഒന്നും കിട്ടിയില്ലെങ്കിലോ?

അമച്ച:—അരതും റസമണ്ണും? അപ്പോരും കരേക്കുടി അക്കലെ
പോകാം. കീറിയ ചെരിപ്പുമിട്ടകൊണ്ടു് ആ മര
ഷ്യൻ പത്രക്കെ നടന്നപോകുന്നതു് തൊൻ നോക്കി
നിന്നും. അത്തിമരത്തിന്റെ അടിയിൽ കുടി ഒഴു
കുന്ന ചോലവരെ ചെന്നു് അവൻ അതിലിംഞ്ഞി
കാൽ കഴുക്കി. പിനെ വടക്കിൽ കെട്ടിവച്ചിരുന്ന
ഭാണ്യത്തിൽനിന്നു് കരെ കടലമാവു് എടുത്തു്
വെള്ളം തളിച്ചു് കത്തുന്തു് തിന്നുന്നടങ്കി. അതു
കഴിഞ്ഞു് ഭാണ്യം കൈട്ടി മുവിലത്തെപ്പോലെ ചുമ
ലിൽ ചുമ്മി, മണ്ണു് മുഴക്കാൽവരെ തെരുത്തുകൈട്ടി.

ചോലയിലിരക്കി അർക്കരെ കയറി. അതുപോലെ ആറൻിക്കരെ പോയി കടലമാവു് തിനാൾ എന്ന യും സമ്മതിക്കണമെന്നു് ചിററമ്മയോടു് തൊൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

മാത്ര:—അതിനു് ചിററമ്മ എത്തു് പറഞ്ഞു?

അച്ചു:—‘നിനക്കു് സുവമാകട്ടെ, പിന്നു തൊൻ അവിടെ കൊണ്ടുപോകാം’ എന്നു് ചിററമ്മ പറഞ്ഞു. ചിററ പുാ! എന്നു് എന്നിക്കു് സുവമാകാം?

മാത്ര:—എറെ നാർ വേണട്ടി, കണ്ണേത!

അച്ചു:—സത്യം തന്നുയോ? എന്നിക്കു് ദീനം പൊരുത്താ ലുടനെ പോകാം.

മാത്ര:—എവിടെ പോകം?

അച്ചു:—അതോ, തൊൻ അങ്ങു് നടന്നു് പല അരുടകളും ഇരക്കി നടക്കാം. എപ്പോഴും ഉച്ചയ്ക്കുള്ള വെയി ലിന്റെ ചുടകൊണ്ടു് കതകടച്ചു് അകത്തു് കിടന്ന രജ്ഞം. തൊൻ ജോലി തേടി വളരെ കാതം മുരെ നടക്കാം.

മാത്ര:—ശരി. അതുല്യം ദീനമെല്ലാം പൊരുക്കട്ടെ. പിന്നു—

അച്ചു:—അപ്പോൾ തൊൻ എടു് പറിക്കണമെന്നും മറ്റും തുടങ്ങയില്ലപ്പോ ചിററപ്പുണ്ട്?

മാത്ര:—പിന്നു എത്തായാൽ കൊള്ളാമെന്നാണു് നിന്റെ ആഗ്രഹം?

അച്ചു:—ഈപ്പോൾ എന്നിക്കു് ഒന്നും തോന്നാനില്ല. പിന്നു തൊൻ പറയാം.

മാത്ര:—അതുക്കെട്ട്. പ്രക്ഷേപം, കണ്ണവരെ വിളിച്ചു് സംസാരി കാനം മറും പാടിപ്പു.

അച്ചു:—അനുരോധു് സംസാരിക്കുന്നതാണു് എനി ക്കിപ്പിം.

മാത്ര:—അവർ നിന്നെ പിടിച്ചുകൊണ്ടപോയെങ്കിലോ?

അച്ചു:—എക്കിൽ ബഹുരസമായി! അതും എന്നെ കൊണ്ടപോകുന്നില്ലപ്പോ. തൊൻ ഖവിടെ അകത്തു് കിടക്കണമെന്നാലു യുല്ലാൽ പറയുന്നതു്.

മാത്ര:—തൊൻ വേലയ്ക്കു് പോകുന്ന. കണ്ണതു! നീ വെളി യിലെങ്ങും ഖരങ്ങുപ്പു.

അച്ചു:—ഇല്ല. തൊൻ ഇം രോട്ടരികളുള്ളിൽ മുറിയിലിൽ നാകൊള്ളുടേ? [മാത്ര പോയി]

[കോനാൻ വരുന്നു]

കോനാൻ:—തെതർ. തെതർ. നീംതരം ഉറവതെതർ.

അച്ചു:—തെതർകാരാ! തെതർകാരാ!

.കോനാൻ:—എന്തിനു് കുട്ടാ! തെതർ വേണോ?

അച്ചു:—തൊൻ എങ്ങനെ വാങ്ങും? എനിക്കു് കാണി പ്പേണ്ടു.

കോനാൻ:—ഇതെന്തു് പയ്യൻ! പിന്നെ എന്നെ കുപ്പിട തെന്തിനു്? ചേ! വേള കളിത്തു.

അച്ചു:—എനിക്കു് അതുകാമായിതനെങ്കിൽ തന്നെ കുടെ വരാമായിതുന്ന.

കോനാൻ:—എന്നാടോതേതാ?

അച്ചു:—അതേ. താൻ മുരൈ നിന്നും വിളിക്കുന്നതു്
കേരംക്കുവോരു എനിക്കു് വിളിത്തനു് മുഖിയൗ.

കോനാൻ:—(കടം അഴത്രാവച്ചിട്ട്) പത്രാ! നീ ഏതാ
ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നു?

അച്ചു:—വെളിയിരഞ്ഞിക്കുടെനു് കണിയാൻ പറഞ്ഞിരി
ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് എപ്പോഴും ഇവിടെ ഇരി
പ്പാണു്.

കോനാൻ:—എൻ്റെ പിശേഷ! ഒനക്കുന്ന പററി?

അച്ചു:—എനിക്കുവിത്തുകുടാ. താൻ പഠിത്തക്കാരനല്ല.
അതുകൊണ്ട് എന്നാണെനിക്കുള്ളെന്നു് അറി
യാൻ മേലു. കോനാരേ! നിങ്ങൾ എവിടെനി
നാണു് വരുന്നതു്?

കോനാൻ:—എങ്കി ക്രാമത്തിലിരുന്നു.

അച്ചു:—നിങ്ങുടെ ഗ്രാമം വളരെ അകലെ അത്രോ?

കോനാൻ:—പബ്ലുരുഹമലയുടെ അടിവാരം ചമലയാറു
കിട്ടുക്കയാക്കും എങ്കി ക്രാമം.

അച്ചു:—പബ്ലുരുഹമലയോ! ശമലയാറോ? എന്നായു
ണ്ടും? നിങ്ങുടെ ഗ്രാമം താൻ കണ്ണിട്ടിണംായിരിക്കുന്നും.
എപ്പോഴുണ്ണു് ചാക്കുന്നില്ലതാനും.

കോനാൻ:—കണ്ണിട്ടുനോം? ആ മലയുടെ അടിവാരത്തു്
പോയിരിക്കും?

അച്ചു:—ഇല്ല. എക്കിലും എനിക്കു് കണ്ണപോലെ ശാമ്പു
യുണ്ട് ചൂഴി ചൂജി രോട്ടുവക്കത്തു് വലിയ കിഴക്ക്
മംസ്യുടെ മുട്ടിലാണു് നിങ്ങുടെ ഗ്രാമം അല്ലോ?

കോനാൻ:—അതു ശരി കഴിവെന്ത!

അച്ചു:—മലച്ചുവിൽ പയ്യുടെ മേത്തു നില്ലോ.

കോനാൻ:—എന അച്ചുമ്പു! എങ്ക കൂമത്തിൽ പയ്യുടെ മേയറതു്! അതെ, അതുണ്ട്.

അച്ചു:—ചുകന പുടക ഉട്ടതെ നിങ്ങളെ പെണ്ണുണ്ടോ അതിനിൽനിന്ന് കടത്തിൽ വെള്ളും കോരി തലയിൽ ചുമ്മിക്കൊണ്ട് പോകുന്ന.

കോനാൻ:—നല്ലതു്. ശരിതെന്ന. എങ്ക കൂമപ്പേജും അറുവുകൾക്കിൽനാം ചെവിലെ തണ്ണി കോരി വരതു്. ആനാൽ എല്ലാഞ്ചുകന പുടക്കെല്ലു ഉടക്കരിക്കു. എന കഴിവെന്ത! നീ ചില വേദൈ അഞ്ചു സവാരി വന്തിക്കും.

അച്ചു:—ഇല്ല. സത്യം, തൊനവിടെ രീക്കലും പോയി കില്ല. എന്നാൽ എനിക്കു് വെളിയിലിരുങ്ങാമെന്നു് കണ്ണിയാർ പറത്താൽ അല്ലോ നിങ്ങളെ ഗ്രാമത്തിൽ എന്ന കൊണ്ടുപോകുമോ?

കോനാൻ:—രോദ്യ ചങ്ങേരാഷമാ കൊണ്ടുപോരേൻ.

അച്ചു:—തെർവിളിക്കാനും കടം തലയിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് രോട്ടിൽ മുരം നടക്കാനും പാപ്പിക്കുമല്ലോ.

കോനാൻ:—തങ്കെകാഴിവെന്ത! നീ എപ്പോവാവതു് പോയിട്ടുണ്ടാ! ഒക്കെ തെർവി വിറു വേണമാ? ഇരുല്ലു. നീ പെരിയ എടുക്കു വാഗിത്തു് പെരിയവനാകും.

അച്ചു:—ഇല്ല. എനിക്കു് പറിത്തക്കാരനാകേണ്ടി. വലിയ അരയാലിന്റെ കീഴിലുള്ള രോട്ടിലുള്ള ഗ്രാമത്തിൽ

നിന്ന് തെതർ വീട്ടേരും വിളിച്ചകാണ്ട് നടന്നാൽ മതി. ‘തെതർ തെതർ ഉറതെതർ’ എയ്ക്കും സമാധി നിങ്ങൾ വിളിക്കുന്നു. അതിന്റെ സ്വരം എന്നെങ്കിലും പറിപ്പിക്കമോ?

കോനാൻ:—എന്നപ്പാ! ചൊരം പടിപ്പിക്കിരിതാ? എന്ന പുതി!

അച്യു:—പറിപ്പിച്ചതരണെ. കേരിക്കാനന്തരും രസം! ആകാശനു മർക്കുളം അട്ടത്രും തിരിവിൽ നിങ്ങൾ വിളിക്കുന്ന കേരിക്കാനോരും എനിക്കുള്ള രസം പറഞ്ഞരിയിക്കാൻ വയ്ക്കു. മാനത്തിൽ പൊങ്കി പറക്കുന്ന പദ്ധതുകൾ ‘മുള്ളു’ എന്നു കരയുന്നോരും തോന്നുന്നോപാലെ ഇരിക്കുന്നു.

കോനാൻ:—വിന്നാഴിക്കുന്നേ! നനക്കു കുറെ തെതർ വേണമാ! വാങ്ങിക്കോ.

അച്യു:—എനിക്ക് കാശില്ലപ്പോ.

കോനാൻ:—വേണ്ടാം വേണ്ടാം. കാല്ലും വേണ്ടാം. നീകും കൊണ്ടും തെതർ പെറുകൊണ്ടാൽ എനക്കു ഗൊന്തും ചാന്താശം.

അച്യു:—കോനാരേ! നിങ്ങളെ ഇല്ലാറു നേരം ഞാൻ പിടിച്ച നിത്തി ഇല്ലോ?

കോനാൻ:—ഇരുപ്പേണ്ടി. എനക്കു ഒരു വേദ പോകപ്പേണ്ടി. തെതർ വിക്കരത്തിലൂടെ രസം എനിക്കു നനാലെ തെരിഞ്ഞു. [പോയി]

അച്യു:—(സ്വരത്തിൽ) തെതർ തെതർ ഉറതെതർ—പണ്ണു രജിമലയയിൽ ശമലിയാറിങ്കര ഗ്രാമത്തിലിൽത്തന്നു,

തെന്തു ഉറതെന്തു. വെള്ളപ്പിനോ പയ്യേരെ മരത്തിന്റെ മുട്ടിൽ വർഷവി കൈട്ടി പാൽ കരംഗൾ പകലേ ഉറ തൊഴിയിച്ചു തെന്തു. തെന്തു ഉറതെന്തു. ഇതാ! വില്ല ദ്രീപായി രോതു് ചുററി വരഞ്ഞ. ശിപായിപ്പിഞ്ഞേ!

വരഞ്ഞം. എന്നോടു് നന്നോ ഉരിയാടിയേച്ചു് പോകണം.

ശിപായി:— ഇതെന്തൊരു ലഹരി! നിന്നും എന്ന പേടിയില്ലോ?

അച്ചു:— ഇല്ല. എന്താ പേടിക്കാൻ?

ശിപായി:— തൊന്തു നിന്നു പിടിച്ചുകൊണ്ടപോയാലോ?

അച്ചു:— എവിടെ കൊണ്ടപോകം? മുരൈ അതു മലയുടെ അസ്ത്രമാണോ?

ശിപായി:— നേരെ തന്മുരാൻറെ തിരമുന്പിൽ കൊണ്ടപോയാലോ?

അച്ചു:— തന്മുരാൻറെയോ? എന്നു നന്നോ കൊണ്ടപോകാൻ. കണ്ണിയാർ സമ്മതിക്കുന്നില്ലല്ലോ. എന്നു അതും കൊണ്ടപോകയില്ലല്ലോ. എന്നും തൊന്തു വിടെ കിടക്കണമല്ലോ.

| **ശിപായി:**— സാധു! കണ്ണിയാർ നിന്നു വെളിയിലിക്കായില്ല അല്ലോ? മനസ്സിലായി. നിന്നും മുഖം പിതതം പിടിച്ചു് വിളംതിരിക്കുന്നു. കണ്ണികൾക്കു് ചുറും കാമലയുണ്ട്. നിന്നും മെലിഞ്ഞ ഒക്കുളിൽ തന്മുരാൻ പിടച്ചിരിക്കുന്നു.

അച്ചു:— ശിപായിപ്പിഞ്ഞേ! നിങ്ങളെ മനിതോന്നും എന്ന അടിച്ചു് കേരംപ്പിക്കുമോ?

ശിപായി:—അതിന് നേരമായില്ല.

അച്ചു:—എന്തായും! ചിലർ പറയുന്ന നേരമായി ബിന്ന്. ചിലർ നേരം പോയെന്ന് പറയുന്ന. നി അദ മണി അടിക്കരണ്യോർ നേരം വരും, നിശ്ചയം.

ശിപായി:—അതില്ല. എന്ന നേരം വരുന്നോർ മണി അടിക്കം.

അച്ചു:—എനിക്ക് നിങ്ങളെ മണി കേരക്കുന്നതു് വളരെ സമാം. ഉച്ചയ്ക്ക് തൈപ്പു ഉണ്ട് കഴിഞ്ഞു് ചിററപ്പു വേലയ്ക്ക് പോകം. ചിററമു രാമായണം വായിച്ചു് കിടന്നരഞ്ഞം. മിററത്തു് മതിലിന്റെ തന്നലിൽ തൈപ്പു കരവൻനായു് വാലിൽ തല യും വെച്ചു് കിടന്നരഞ്ഞം. അപ്പോരു കേരക്കാം, നിങ്ങളെ മണി ‘ഡാം ഡാം’ എന്നു്. എന്തിനാണു് നിങ്ങൾ മണി അടിക്കുന്നതു്?

ശിപായി:—അതോ? നേരം ആക്കവേണ്ടിയും കാത്തി രിക്കയില്ല. അതു് എന്നും മുറയ്ക്ക് പോകുമെന്നു് എല്ലാവരെയും അറിയിക്കാൻ.

അച്ചു:—എവിടെ എത്തു് നാട്ടിലേക്ക് പോകം?

ശിപായി:—അതാക്കം അറിഞ്ഞുകൂട്ട.

അച്ചു:—ആതം അവിടം കണ്ണിട്ടില്ല ഇല്ലോ? അയ്യു! ആതം കണ്ണിട്ടില്ലോത്ത ആ നാട്ടിലേക്ക് സമയ തേതാട്ടുടി എനിക്ക് ഒന്തേപ്പുംകാനാകാമായിൽ നേരജിലോ!

ശിപായി:—കൊച്ചുനേ! നമ്മക്ക് എല്ലാവക്കും ഒരു നാടു അവിടെ പോയേ തീരു.

അച്ചു:—എനിക്കും പോകാമോ?

ശിപായി:—നിന്നുക്കും പോകാം.

അച്ചു:—കണിയാർ എന്നെ വിട്ടകയില്ലാലോ.

ശിപായി:—ങങ ദിവസം കണിയാർ തന്നെ നിന്നെ അ വിടെ കൊണ്ടുപോകം.

അച്ചു:—ഈലു. അയാളെ നിങ്ങൾക്ക് അറിത്തുകൂട. അ യാർ എന്നെ അക്കരു് അടച്ചിത്തുകയേ ഉള്ള.

ശിപായി:—അയാളെക്കാർ കേമനായിട്ട് രാം വന്നു നമെ വെളിക്കിരക്കം.

അച്ചു:—ഈ വലിയ കണിയാർ എന്നെ കൊണ്ടുപോകാൻ എന്ന വരും? എനിക്ക് ഈവിടെ കിടക്കാൻ വരു.

ശിപായി:—കണ്ണത! നീ ഇങ്ങനെ പറയത്തു്.

അച്ചു:—ഈലു, ഞാൻ ഇതാ ഇത്തതിയ ഇടത്തിൽ നിന്നു മാറ്റില്ല. എന്നാൽ നിങ്ങുടെ മൺ ഡാം ഡാം എന്നു് അടക്കങ്ങേബാധ എന്നെന്നു മനസ്സു് ഇളക്കി പോകും. പറയണം ശിപായിപ്പിശ്ചു!

ശിപായി:—ആക്കട്ട.

അച്ചു:—ഇതാ, എതിരെ കാണുന്ന വലിയ വീട്ടിൽ ഇതു വളരെ അഴുകും വരികയും പോകയും ചെയ്യുന്ന തെന്താണ്ണു്.

ശിപായി:—ഹാമോ! അതോ? അച്ചു നമ്മുടെ പുതിയ മണിപത്രംവാതിലാണ്ണു്.

അച്ചു:—മണിപത്രംവാതിലോ? അതുടെ?

ശിപായി:—തന്ത്രരാഖ്ഷസ്, അറിവിൽകുട്ടും?

അച്യു:—തന്ത്രരാഖ്ഷസ് നിന്മവുകൾ അവിടെ വരുമോ?

ശിപായി:—ഉള്ളൂ. ഒരു ദിവസം നിന്റെ പേക്കം അദ്ദേഹം വിടെ നിന്മവും വരുമായിരിക്കും.

അച്യു:—എൻ്റെ പേക്കംമോ? തൊൻ ഒരു ചെറുപ്പയും നാണല്ലോ.

ശിപായി:—തന്ത്രരാഖ്ഷസ് കട്ടികരിക്കണ്ട് കൊള്ളും നിന്മവുകൾ അയയ്ക്കും.

അച്യു:—അതു! എത്തും കേമം! എനിക്കും എന്റെ നിന്മവും വരും? എനിക്കും അയയ്ക്കുമെന്നും നിങ്ങരിക്കും എങ്ങനെ അറിയാം?

ശിപായി:—പിന്നെ എന്തിനാണും നിന്റെ കിളിവാ തിലിഞ്ഞു നേരേ മുമ്പിൽ ഇന്ത മണ്ഡപത്താംവാ തിൽ സ്ഥാപിച്ചതും?

അച്യു:—തന്ത്രരാഖ്ഷസ് നിന്മവും വരുമ്പോൾ എനിക്കും ആതും കൊണ്ടുതാരും?

ശിപായി:—തന്ത്രരാഖ്ഷസ് വളരെ പട്ടക്കാരണാണ്. അവർ തകം പുണിയ വില്ലയുമിട്ടുകൊണ്ടും അങ്ങോട്ടുമി ഞോട്ടും രാജ്ഞാന്തും നീ കാണുന്നില്ലോ?

അച്യു:—ആക്കട്ട, അവർ എവിടെ പോകുന്നു?

ശിപായി:—അങ്ഗതാ, നാട്ടും മഴക്കെ വീട്ടുതോറം.

അച്യു:—തൊൻ വലുതാക്കുമ്പോൾ തന്ത്രരാഖ്ഷസ് പട്ടക്കാ രന്ധരകം.

ശിപായി:—ഹാ! ഹാ! പട്ടക്കാരനാകം ഇല്ലോ! വെയി
ലിഡും മഴയില്ലും വലിയവൻറെയും എഴുതിയവൻറെ
യും വീട്ടേരം എഴുത്തുംകൊണ്ട് നടക്ക—അരതു്
വലിയ ഉദ്രോഗം തന്നെ!

അമ്പു:—അതാണ് ഒന്നിക്കും ഉള്ളതിലേക്കിൽക്കും! നിങ്ങ
ഞെന്നു ചിരിക്കുന്നതു്? നിങ്ങടെ ഉദ്രോഗവും വലതു
തന്നെ. നട്ടുചുഡ്യുള്ള ചുട്ടകൊണ്ട് എല്ലായിടത്തും
ചുരയാനാമില്ലാതിരിക്കുന്നോരും നിങ്ങടെ മണി
ധാം, ധാം, എന്നടിക്കും. രാത്രിയിൽ ചിലപ്പോരു
പെട്ടുന്ന് ഉണ്ടാം വിളക്കു് കൈട്ടിരിക്കുന്നോഴിം
ഇതുള്ളിൽ നിങ്ങടെ മണി ധാം ധാം എന്ന് അടി
ക്കുന്നതു് കേരിക്കാം.

ശിപായി:—അതാ, മുതൽപ്പേരു വരുന്നു. തൊൻ പോ
കട്ട. വെടി പറത്തു് നിൽക്കുന്നതു കബിഡാൽ
അരങ്ങുന്ന് എന്ന തുലച്ചുകളും.

അമ്പു:—മുതൽപ്പേരോ! അദ്ദേഹമെവിടെ?

ശിപായി:—അതാ, ആ തെരുവിൽ കുടി വരുന്നു. കണ്ണി
ല്ലോ, ഒരു വലിയ ഓലക്കടയുംകൊണ്ട് വരുന്നതു്.
അരതു് അരങ്ങുന്നാണ്.

അമ്പു:—തന്മുരാനല്ലോ അദ്ദേഹത്തിനെ മുതൽപ്പേരാ
ക്കിയതു്?

ശിപായി:—ആ കിയതോ? അല്ലല്ല. ഒരു വല്ലാത്ത പുള്ളി!
എല്ലാജം അദ്ദേഹത്തെ കാണുന്നോരും കിട്ടകിടെ
വിരിയുണ്ടോ. അങ്ങനെ ഉച്ചറവിക്കാനുള്ള സന്ദുഭായ
ഒള്ളറിയാം. എല്ലാവരോടും വേണ്ടാത്ത വരുംവേല

ഉണ്ടാക്കിത്തീക്കന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിലും ഒരു രസം. എന്ന് പോകടെ. വേല കിട്ടണ. നാഞ്ചി രാവിലെ വന്ന് പട്ടണത്തിലുള്ള വാത്തകളെല്ലാം പറയാം.

[എപായി]

അച്യു:—എന്നും തന്മുരാൻറെ നിന്നും കിട്ടിയാൽ കേരം മാഡിയുന്നേനെന. എന്നിക്കും കിളിവാതിലിൽ ഇരുന്ന വായിക്കാം. അയ്യോ! എന്നിക്കും അക്കശരം അറിഞ്ഞു കുടല്ലോ. ആരെനെ വായിച്ചും കേരംപുംകം? ചിററമും രാമാധൻാം വായിക്കാഡില്ലോ. അവക്കും എഴുത്തും വായിക്കാമായിരിക്കണം. ആതാം വായി കയ്യിലെല്ലക്കിൽ നിന്നുകുള്ളും സുക്കിച്ചുവെച്ചും തൊൻ വല്ലതാക്കന്നേരം വായിക്കം. പക്ഷേ, പട്ടക്കാരൻ തൊൻ എവിടെയാണെന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ എക്കിലോ? മുതൽപ്പേരേ! മുതൽപ്പേരങ്ങങ്ങേരു! തൊൻ നന്ന് പറഞ്ഞതാൽ കേരംക്കമേമാ?

മുതൽപ്പേരും:—ആരോ! പെരുവഴിയിലെനെ ഉറച്ചു് വിളിക്കുന്നതു്? ഓഫോ! നീയോ? എരപ്പാളി ചെക്കാ!

അച്യു:—നീങ്ങരു മുതൽപ്പേരങ്ങന്നല്ലോ? എല്ലാക്കം നി ക്കുള്ളെക്കാണഡല്ലാതെ കഴിയുമോ?

മുതൽപ്പേരും:—(സിഡ്ഹിക്ക്) ശരി ശരി, അല്ലാതെ പറവില്ല.

അച്യു:—തന്മുരാൻറെ പട്ടക്കാർ നീങ്ങരു പറഞ്ഞതാൽ കേരംക്കമേമാ?

മുതൽപ്പേരും:—കേടു തീര. നാരാധൻ! അല്ലെങ്കിൽ, കാണിച്ചു—

അച്ചു:—ഈ കിളിവാതിലിൽ ഇരിക്കുന്നതു് അച്ചുവാ ശെന്നു് പട്ടക്കാരങ്ങാടു് നിങ്ങൾ പറയാമോ?

മുതൽപ്പേരു്:—അതുകൊണ്ടു് എത്തു് ഇണ്ടു്?

അച്ചു:—എൻ്റെ പേക്ക് ഒരു കത്തുശെജ്ജിൽ—

മുതൽപ്പേരു്:—നിംഗൾ പേക്ക് ക്രതേതാ? അതുരാണം നി നക്ക് എഴുതുമോ?

അച്ചു:—തന്മുരാൻ എഴുതുന്നുകിൽ.

മുതൽപ്പേരു്:—ഹാ! ഹാ! എത്തു് പെപ്പത്രാരച്ചുരക്ക നാണു് നീ? ഹാ! ഹാ! തന്മുരാൻ നിംഗൾ വലിയ പങ്കാതിയാണു് അല്ലോ! നിന്നെന കാണാത്തു് ദിവി ചീരിക്കുണ്ടു് തന്മുരാൻ, തിട്ടംതന്നെ. നാഞ്ഞ വരെ കാത്തിരി. നിംഗൾ പേക്കിള്ള തിരുവെഴുത്തു് കിട്ടും.

അച്ചു:—മുതൽപ്പേരങ്ങളേനോ! നിങ്ങൾക്കുന്നതാ ഇങ്ങനെന്നെല്ലാ ക്ഷേ പറയുന്നതു്? മുഖിന്തിട്ടാണോ?

മുതൽപ്പേരു്:—ദൈവത്താണോ! മുഖിന്തിട്ടുതന്നെ. നി തന്മുരാൻു് എഴുത്തയക്കയോ! മാത്ര ഇംഗ്ലീഷ് കുന്നു് പൊങ്കിപ്പോയി! കരെ കാര്യു് കൈയ്യിൽ വന്ന പ്രസ്താവക്കു് തന്മുരാക്കമുായം പ്രക്കണ്ഠിക്കുമെന്നായി അവന്റെ വീട്ടിനുകൊക്കു് സംസാരം. എൻഗൾ കയ്യി ലെബാനു് കിട്ടുട്ടു. തൊൻ കുന്നു് ആടിക്കാം. തന്മു രാഗൾ തിരുവെഴുത്തു് നിംഗൾ വീട്ടിലെക്കുപ്പിക്കാം. തിട്ടംതന്നെ!

അച്ചു:—വേണ്ട വേണ്ട; നിങ്ങൾ അരതിനു് വേണ്ടി ബുദ്ധി മുട്ടേണ്ട,

മുതൽപ്പേജ്:— എന്തുകൊണ്ടോ! എന്നും തന്മുരാ നോട്ട് അറിയിക്കാം. പിന്നെ ഒരു താമസമിച്ചിട്ടും തിരുമനസ്സിലെ തവണക്കാരിലോരാറു നിന്റെ വത്തമാനം അങ്ങേപ്പിക്കാൻ വരും. മാത്രവിന്റെ ധിക്കാരം ചില്ലറയല്ല. തന്മുരാൻ അതിരിഞ്ഞാൽ അവൻ ചണ്ണിത്തന്നു കൗട്ടണ്ണം. [ഫോഡി]

അച്യു:— അതാണോ ഈതാ പോകുന്നതു്? നിന്റെ ചില ക്കകൾ എങ്കിലുണ്ടോ! ഒന്നു നിൽക്കുന്നോ! ഇല്ലയോ?

[ഒരു പൊസ്റ്റ്‌ക്കോറ്റി പ്രദയരിക്കുന്നു]

പെണ്ണക്കട്ടി:— എനിക്കോ ഒരു നേരമില്ല. ഇപ്പോഴേ അമാ എത്തായി.

അച്യു:— നിന്നക്കോ നിൽക്കുന്ന നേരമില്ല, ഇല്ലോ? എനി ക്കം ഇവിടെ ഇരിക്കാൻ രസമില്ല.

പെണ്ണക്കട്ടി:— പുലന്നതിനോ മേഖളിക്കു നക്കത്രംപോലെ തോന്നുന്ന നിങ്ങളെ കണ്ണിട്ടു്. നിങ്ങൾക്കോ എന്താ ണോ സുവക്കേട്ടോ?

അച്യു:— എനിക്കരിഞ്ഞുക്കും. കണ്ണിയാർ എന്നെ പുറ തു് വിടാൻ സമർത്തിക്കുന്നില്ല.

പെണ്ണക്കട്ടി:— അയ്യോ! എന്നാൽ വെള്ളിയിലിന്നുണ്ടോ! വെള്ളും പറയുന്നതു് കേരംക്കണം. നിങ്ങൾ താ തോന്നിന്തം കാട്ടിയാൽ എല്ലാവരും ദേഹം ശൈത്യം. ഇങ്കിലെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കൊണ്ടോ ക്ഷീണം വരും, സംശയമില്ല. കിളിവാ തിരു ഞാൻ അടച്ചുക്കുട്ടോ?

അച്ചു്:—അരജതേ, അരജതേ. ഇതാനേന്ന തുറന്തിട്ടുള്ള മററാക്കെ മാററാണി വെച്ചിരിക്കുന്നതോ. എന്നാൽ നീ അരാബന്നാർ പറയു. എന്നാൽ മുവിൽ കണക്കിട്ടുണ്ടനോ തോന്നാണില്ല.

പെണ്ണക്കട്ടി:— എന്നാൽ അമ്മൻ യാണോ.

അച്ചു്:— അമ്മൻ യോ?

അമ്മൻ:— അറിഞ്ഞുകൂടോ? ഇവിടെനേത പൂക്കാരിയുടെ മകൻ.

അച്ചു്:— നിന്നുക്കുന്നതാണോ വേല?

അമ്മൻ:— എന്നാൽ കുടയിൽ പൂച്ചു് പറിച്ചു് ശ്രദ്ധിക്കും.

അച്ചു്:— അഹാ! പൂ പറിക്കയോ? കറമല്ല, നിന്നു് പാടാനുള്ള രസം; നീ നടക്കുന്നാർ ചിലകുകൾ ഇതു രസമായി കിലുങ്ങുന്നതു്. എനിക്കും വെള്ളിയിൽ തുരക്കാമായിരുന്നുകും! എന്നാൽ എന്നാൽ അതും കാണാതെ മേൽക്കൊന്തുകളിൽ നിന്നുന്ന പൂക്കൾ പറിച്ചു് താമായിരുന്നു.

അമ്മൻ:— ഉച്ചേപ്പാ? നിങ്ങൾക്കു് എന്നെല്ലപ്പോലെ പൂക്കൾ ഒപ്പുറി അറിയാമോ?

അച്ചു്:— അറിയാം, നല്ലപോലെ. സൗഖ്യക്കുത്തിനു് വേണ്ടി ഭീമഗോപനൻ പോയ കമ്പയും മറ്റും എനിക്കറിയാം. എന്ന വെളിയിൽ വിട്ടിരുന്നുകും എന്ന വൻകുട്ടിയിൽ കടന്നപോയി, വണ്ണികൾ തേൻ കുകയുണ്ടു് വള്ളികളിൽ നിന്നു് നല്ല പൂക്കൾ പറിച്ചു് കൊണ്ടുവന്നു് നിന്നു് കാഴ്ച വെച്ചുനേര. എന്ന ഭീമനാക്കം, അദ്ദേഹം നീ പാഞ്ചാലി ആക്കംമോ?

അമ്മൻ:—നേരമ്പോക്ക് പറയാതെയിരിക്കും! തൊൻ എങ്ങനെ പാഞ്ചാലിയാകും. തൊൻ അമ്മൻ യല്ലോ? എൻ്റെ അമ്മ പുക്കാൻ കല്പാണി അല്ലോ! എനിക്ക് എന്നും എത്ര മാല കെടുക്കും. നിങ്ങളെ പോലെ ചുമ്മാതെ ഇരിക്കാമായിരുന്നുകിൽ എത്ര സമായിരുന്നു!

അച്ചു:—എന്നാൽ നീ എന്തോനു് ചെയ്യും?

അമ്മൻ:—തൊൻ എൻ്റെ ഗണപതിയെയും വെണ്ണക്കു ജീവന്യും മറ്റും എടുത്തു് എത്ര ഉസാധമായി കളിക്കും! പിനെ, എനിക്ക് നേരമായി. ഇവിടെ നിന്നാൽ പോരാ. അമാന്തിച്ചുപോയാൽ പുത്രാനും കാണുകയില്ല.

അച്ചു:—കറച്ചു കുടി നില്ലു. എനിക്ക് എത്ര സമായിരിക്കും!

അമ്മൻ:—അല്ലോ! കണ്ണാമൻിയോനും കാട്ടല്ലോ. മിച്ചക്കനായിട്ടു് മിണ്ണാതെ ഇരിക്കും. എന്നാൽ തൊൻ പുഡ്യും പറിച്ചു് തിരിച്ചുവരുന്നോരു ഹനും വർത്തമാനും പറയാം.

അച്ചു:—അപ്പോൾ എനിക്ക് ഒരു പുറ്റു് തന്മോ?

അമ്മൻ:—ഈല്ലു. അതെങ്ങനെ? അതിനു് വില കൊടുക്കും.

അച്ചു:—തൊൻ വലുതാക്കുന്നോരു വില തരാം—അതു കാണുന്ന ആറുറിന്റെ അക്കരെ വേലയ്ക്കു് പോകുന്ന തിനു് മുണ്ടു.

അമ്മൻ:—എന്നാൽ അങ്ങനെ തന്നെ.

അമ്പു:— ഷുഖം പരിച്ചുക്കാജാഴ്സ് തിരിച്ചു് വരുമല്ലോ?

അമമൺി:— ഉഡ്സ്. വരാം.

അമ്പു:— ഏനെ മറന്നു് പോകയില്ലല്ലോ? തൊൻ അച്ചു്
വാണു് ശാമ്മയായിരിക്കണം.

അമമൺി:— തൊൻ നിങ്ങളെ മറകയില്ല, കബുളീകാരിയിൽ
ണം.

[ചപംയി]

[ഒ കുട്ടി കളിപ്പിൽക്കൂടി വരുന്നു]

അമ്പു:— ചങ്ങാതികളേ! എങ്ങോട്ടുകാം നിങ്ങൾ? കുട്ടി
നിൽക്കവിന്ന്.

ഒരു പാപ്പൻ:— തെങ്ങൾ കളിക്കാൻ പോകുന്നു.

അമ്പു:— എന്താണു് കളി?

ഒരു പാപ്പൻ:— തെങ്ങൾ ഉഴവുകാരായിട്ടു് കളിക്കണം.

മററായ പാപ്പൻ:— (ഒരു വടി കാണിച്ചിട്ടു്) മുതാണു് തെങ്ങ്
കുടെ കലപ്പു്.

വേരായ പാപ്പൻ:— തെങ്ങൾ രണ്ടു പേരും കാള കാളാണു്.

അമ്പു:— പകൽ മുഴുക്കെ കളിക്കാൻ പോകയാണോ.
നിങ്ങൾ?

ഒരു പാപ്പൻ:— അതേ പകൽ മുഴുവൻ.. .

അമ്പു:— വൈക്കുമ്പാർ നിങ്ങൾ ആറുവിന്റെ കരയിൽ
കുടി തിരിച്ചു് വീട്ടിൽ വരും?

ഒരു പാപ്പൻ:— ഉഡ്സ്.

അമ്പു:— തിരിച്ചു് വരുമ്പാർ തെങ്ങടെ വീട്ടിന്റെ പട്ടി
ക്കൽ കുടി വരുമോ?

ഒരു പാപ്പൻ:— തെങ്ങടെ കുടെ കളിക്കാൻ മുറഞ്ഞി വരു.

അച്ചു:—കണിയാർ എന്ന കളിയിൽ ഇരഞ്ഞാൽ സമയം തികയില്ലല്ലോ.

ങ്ങ പയ്യൻ:—കണിയാരോട് കണ്ണിയും പറയുന്നതെ സ്ഥാം കേട്ടിരികയാണോ? പ്രാക്കശ്, നേരമായി.

അച്ചു:—നിൽക്കവിൻ. ഈ കിളിവാതിലിൻറെ നേരെ റോട്ടിൽനിന്ന് കളിക്കിൻ. തൊൻ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കാം.

ങ്ങ പയ്യൻ:—ഈവിടെ എന്തു് കളിക്കാം!

അച്ചു:—ഈതാ കിടക്കുന്ന എൻ്റെ കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ തരാം. ഈതാ, എട്ടുത്തകാരിവിൻ. എന്നിങ്കു് തന്നെ ഇരുന്ന് കളിക്കാൻ മേല. അതുകൊണ്ടു് അവ വീതയായി, ഉപയോഗിക്കാൻ കൊള്ളുത്തരു്.

പിഞ്ചേൻ:—ബലെ ബലെ! എത്ര നല്ല കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ! നോക്കിൻ, ഈതാ ഒരു നല്ല തോണി; ഈതാ മുത്തപ്പി; ഈതാ ഒരു നന്നാന്തരം ശിപായി. ഈതെല്ലാം ഞങ്ങൾ എട്ടുത്തകാളിക്കാനാണോ? നിന്നക്കു് വേണ്ടഡേഹം?

അച്ചു:—വേണ്ട, ദനം വേണ്ട. എല്ലാം നിങ്ങൾ എട്ടുത്തകാളിക്കാം.

ങ്ങ പയ്യൻ:—ഈതിന് നിന്നക്കു് നല്ല ശക്കാരം കിട്ടുകയില്ലയോ?

അച്ചു:—ആരം എന്ന ശക്കാരികയില്ല. നിങ്ങൾ പതിവായി രാവിലെ ഞങ്ങളിടെ പടിവാതിലിന്ന് മുമ്പിൽ വന്ന് കരാച്ചുന്നും കളിക്കുമോ? എന്നാൽ ഈ കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ വീതയാക്കുമ്പോൾ, ചുന്നാൽ തൊൻ തരാം.

രൈ പറ്റുന്ത്:—അംഗങ്ങെന തന്നെ. നോക്കിൻ! നിങ്ങൾ ഇം ശിപായികളെ വരിക്ക് നിരത്തുവിൻ. നമക്ക് യുദ്ധം കളിക്കാം. തോക്കിന് എവിടെ പോകും? ഇതാ, ഇം ഇംഗ്രേസ്റ്റുകൾ കൊള്ളാം. അഡ്സ്ടു! നീ ഉറക്കം തുടർത്തുടങ്ങിയില്ലോ.

അച്ചു:—എന്നിക്ക് ഉറക്കം വരുന്നു. എന്തോ, എന്നിക്ക് വിലപ്പോഴെല്ലാം ഇങ്ങങ്ങെന വരാഡണ്ട്. തൊൻ കറേ നേരമായി ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുള്ള ക്ഷീണമാണ്. എൻ്റെ മതുക് കഴയ്ക്കുന്നു.

രൈ പറ്റുന്ത്:—നേരം ഉച്ചയായില്ലോ. അതിന് മധ്യിൽ ഉറക്കം വരുന്നതെന്നതാണ്! കേട്ടോ! മണി പത്തടി ക്രന്നതേ ഉള്ളി.

അച്ചു:—അദ്ദേഹം, ‘ഡാം ഡാം’ എന്ന് അടക്കിയും എന്നു ഉറക്കകയാണ് അതു.

രൈ പറ്റുന്ത്:—എന്നാൽ ത്രഞ്ചരം പോകട്ടു. നാലു രാവിലെ വരാം.

അച്ചു:—നിങ്ങൾ പോകും മുഖ്യ എന്നിക്ക് ഒന്ന് ചോ ചിക്കാനണ്ടു. നിങ്ങൾ എപ്പോഴും പുരത്തിറങ്കി നടക്കുന്നവരാണെല്ലോ. തന്മുരാൻ്റെ പട്ടശാരെ നിങ്ങൾക്ക് അറിയാമോ?

പിഞ്ജേൽൻ:—ഓഹോ, നല്ലപോലെ.

അച്ചു:—അവരാരെല്ലാം. പേര് പറയുവിൻ.

രൈ പറ്റുന്ത്:—ഒരാധ മാടമ്പിള്ളി.

മരറായ പറ്റുന്ത്:—മരറാരാധ ചട്ടമ്പിള്ളി.

വേററായ പറ്റുന്ത്:—എത്രയോ പേരുണ്ട്.

അച്ചു:—എന്നറ പേക്ക് ഒരു കല്പന കിട്ടിയാൽ എന്ന
അവർ അറിയുമോ?

ഒരു പ്രയോഗം:—എന്താ സംശയം? തിരുവൈഴ്വത്തിന്നെൻ്റെ
മേൽവിലാസത്തിൽ നിന്നെൻ്റെ പേരുണ്ടെങ്കിൽ
അവർ നിന്നെന്ന കണ്ണുപിടിച്ചു് വരും.

അച്ചു:—നാഞ്ചി രാവിലെ നിങ്ങൾ വരുമ്പോൾ അവ
രിൽ രോഞ്ചി മുട്ടിക്കൊണ്ടു് വരുമോ? അപ്പും
എന്ന പരിചയമാവും.

ഒരു പ്രയോഗം:—രാഘവാ! വേണുമെങ്കിൽ.

ഒന്നാം അരങ്ങു് കഴിഞ്ഞതു.

രണ്ടാം അറങ്ക്.

[അച്ചുതൻ കിടക്കയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു]

അച്ചു:—ചിററപ്പാ! ഇന്ന് കിളിവാതുക്കലും പൊയ്ക്ക്
തയ്യാ? അതിനും കണിയാർ സമ്മതിക്കയില്ലയോ?

മാതൃ:—പാടില്ല, കഴേതാ നീ ദിവസവും അവിടെ കുതി
യിതന്ന് ക്ഷീണിച്ചിട്ടും ദീനം അധികമാക്കുന്നു.

അച്ചു:—അതില്ല. അതുകൊണ്ട് എനിക്ക് ഒരു ദീനവു
മില്ല. നേരേ മരിച്ചു്, അവിടെ ഇതന്നാൽ എനി
ക്ക് സുവമാണെങ്കിൽ.

മാതൃ:—അല്ലല്ല. നീ അവിടെ ഇതന്ന് വരുന്നവരേയും
പോകുന്നവരേയും, വലിയവനായാലും പയ്യനായാ
ലും ശരി, പിടിച്ചുനിഷ്ടി ഇന്നുക്കുന്നു. എന്നുറ
വീടില്ലവാതുക്കലോ ചന്ത? ചോരയും നീങ്ങമുള്ള
വക്ക് കുടി ഇതു് വലിയ ബുലിമുട്ടാണ്. നിന്നുറ
മുഖമോ, തീരെ വിള്ളൽപ്പോയിരിക്കുന്നു.

അച്ചു:—ചിററപ്പാ! എന്നുറ സന്ധാസി അതിലെ
കടന്നപോകുന്നും എന്നു കിളിവാതിലിൽ
കാണുകയില്ലല്ലോ.

മാതൃ:—നിന്നുറ സന്ധാസിയോ? അതാരാ?

അച്ചു:—അദ്ദേഹം ചുറിസ്സുണ്ടിച്ചിട്ടുള്ള പല നാട്ടു
ക്കൈപ്പററി എന്നു പറഞ്ഞുകേൾപ്പുകും. അതു്
ദേഹംക്കാൻ എറ്റ രസമുണ്ട്.

മാതൃ:—**ഹത്തെന്നാണോ?** ഞാൻ **ഹവിടെ** ഒരു സന്ധാസി
ഉള്ളതായി അറിഞ്ഞതിട്ടില്ലേം.

അമ്പു:—അദ്ദേഹം വരാറുള്ള വേഷധായി. ചിററപ്പെട്ട
പൊന്നകാലുകളുണ്ടെനോ! അദ്ദേഹം വന്നാൽ **ഹവിടെ**
വന്നോ എന്ന കന്നോ കണ്ണിച്ചു് പോകാൻ പറ
യേണ.

[സന്ധാസിഡഖാന്തതിൽ കയ്യർ വരുന്നു]

അമ്പു:—**ഈതാ,** വന്നല്ലോ! ദേഹിശ്രൂരാ! വരണ്ണം. എന്തോടു
കിടക്കയില്ലിരിക്കുന്നോ.

മാതൃ:—**രെഡവനേ!** **ഹതു**—

കയ്യർ:—(കണ്ണചവറക്കിട്ട്) ഞാനാണോ സന്ധാസി.

മാതൃ:—അംഗ്കു് ആരാണെന്നോ എനിക്കു് അറിഞ്ഞുകൂടെ.

അമ്പു:—**ദേഹിശ്രൂരാ!** ഇത്തവണ എവിടെ പോയി
യുന്നോ?

ദേഹി:—അരങ്ങോ, കിളിത്തട്ടിൽ. **ഹസ്താം** തിരിച്ചുവരി
കയാണോ

മാതൃ:—**കിളിത്തട്ടോ!**

ദേഹി:—**ഹതു** അതുള്ളതെന്നതാ? ഞാൻ തന്നെപ്പുംലെ
യല്ല. ഒരു ദിക്കിൽ യാതു ചെയ്യുന്നതിനോ എനിക്കു്
പിലവെവാനമില്ല. പോധിച്ചിട്ടെത്തല്ലാം ഞാൻ
നടന്നപോകാം.

അമ്പു:—(കൈകൈകാട്ടിക്കൊണ്ട്) നിങ്ങേരിക്കു് എത്തു് സുവാ!
എനിക്കു് സുവമായി കഴിഞ്ഞതാൽ നിങ്ങെട കുടെ
എന്ന കൈകാട്ടപോകാമെന്നോ പറഞ്ഞതിട്ടിജക്കത്തു്
ഭാമ്മയുണ്ടല്ലോ.

യോഗി:—എന്ന തക്കം സഹാരിക്ക് വേണ്ടുന്ന മുട്ടക്ക്
ശൈലിയാം ഞാൻ പറത്തുതരാം. അപ്പോൾ കാട്ടം
മലയും കടലും ഓന്നും തന്നെയായിരിക്കുമ്പോൾ.

മാതൃ:—എന്തെല്ലാം പോതുകളുണ്ട് ചലന്നുന്നതു്?

കയ്യർ:—ക്രൈസ്ത! അച്ചു! കടലും മലയുമൊന്നും
എനിക്ക് സാരമില്ല. പക്ഷേ, നിന്റെ ചിററ
പുന്നം കണ്ണിയായും തത്തുക്കിയാൽ, എന്നെന്ന് വില്ല
ക്രൈസ്തും അവരോടു് ഘലിക്കുമ്പോൾ.

അച്ചു:—ഇല്ല. ചിറപ്പുകൾ കണ്ണിയാരോടു് പരകയില്ല.
ഞാൻ അനങ്ങാതെ കിടന്നുകൊള്ളാം. പക്ഷേ,
എനിക്ക് സുവമായാൽ, അന്നു് ഞാൻ യോഗിപ്പെ
രണ്ടു് ക്രൈസ്തും ഒരു നട കൊടുക്കാം. അപ്പോൾ മലയും
കടലും അതവിയുമൊന്നും എന്നു തന്നെയുകയില്ല.

മാതൃ:—ചീ! ക്രൈസ്ത! പോകുന്ന എന്നിങ്ങനെ ഉത്തവി
ടാതിരിക്ക! നീ അങ്ങെനെ പരയുന്നോരു എന്നെന്ന്
ഉള്ളിൽ വളരെ സക്തമാകുന്നു.

അച്ചു:—യോഗിപ്പരാ! കിളിത്തെട്ടു് എങ്ങനെയിരിക്കാം,
പറയണം.

കയ്യർ:—അതു് വിശ്രാംപ്പെട്ടു് നാടാണു്. പക്ഷിക
ഴിട കുടിപാദ്ധ്യേപ്പ് ഉള്ളിൽ അവിടെ. മനഷ്യരില്ല.
പക്ഷികൾ നടക്കുന്നു സംസാരിക്കുന്നു ഓന്നും
ചെയ്യുമ്പോൾ, എപ്പോഴും പാടം, പറക്കം.

അച്ചു:—എത്ര കേമാം അവിടെ കടലിന്തുക്കുന്നു്,
അപ്പോൾ?

കയ്യർ:—അഠതെ. കടക്കുന്നതു് തന്നെ.

അച്ചു:—അവിടെ നല്ല പച്ചപ്പേണ്ട് കൂട്ടരത്തെ കന്നകളും സംബന്ധമുണ്ടോ?

കൃഷ്ണ:—പക്ഷികൾ പച്ചപ്പേണ്ട് കന്നകളിൽനാം പാക്കിന്നതും. അന്തിക്കും സൗഖ്യത്വം അനുഭവിച്ചുവോരാ കന്നകളിൽ നല്ല ചുകന്ന തിളക്കമുണ്ടായും. അദ്ദേഹം പച്ചകിളികൾ വിരക്ക് വിരിച്ചും നന്നിച്ചും പറന്നവനാം കുട്ടിൽ കയറാം.

അച്ചു:—അവിടെ അങ്ങവികളുമുണ്ടോ?

കൃഷ്ണ:—അംഗത്വം പിന്ന പറയാനില്ല. ഓരോ കന്നക ഇലമുണ്ട് അങ്ങവികൾ. വൈരക്കല്ലു് ഉളക്കി ലെ ക്രണോ എന്നാം തോനാം. അവയുടെ ചാട്ടങ്ങളിൽ മുംതാട്ടങ്ങളിൽ എല്ലു് പറയാം! കടലിലേക്ക് ലെ ചു് പോകവോരാ വരയ്ക്കല്ലെങ്കിലും പാട്ട് പാടി കണം. ഒരു കണിയാക്കം പിടിച്ചുനിറത്താൻ കഴിയുകയില്ല. പക്ഷികൾക്കുണ്ടാം എന്ന ചിറകില്ലാത്ത ഒരു പൊട്ടുപ്പാണിയാണെന്നാണെന്ന് ഓവം. എന്ന കുട്ടന്തിൽ കുട്ടകയില്ല. അല്ലെങ്കിൽ അവയുടെ കുട്ടകളുടെ ഹടയിൽ ഒരു ചെറിയ കക്കിലും കെട്ടി, കടലിലെ തിരക്കളിൽ എണ്ണി, സുഖമായി ഞാനം അവിടെ കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടിയേനെ.

അച്ചു:—തൊൻ ഒരു പക്ഷിയായിതന്നെങ്കിൽ—

കൃഷ്ണ:—അതു് കരെ ബുദ്ധിമുട്ടായേനെ. നീ പ്രായമാക്കുവോരാ ഒരു തെത്തുകളുവടക്കാരനാകാമെന്നു കോനാനോടു് പറഞ്ഞുവള്ളിക്കില്ലോ? അതു തൊഴിൽ പക്ഷികളുടെ ഹടയിലില്ല. അദ്ദേഹം നിന്നും വളരെ നഷ്ടം പറഠാം.

മാത്രം:— ഇതു് കരു കടന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നീങ്ങൾ രണ്ട് പേരും ചേൻം എനിക്കു് ഭാര്യയു് പിടിപ്പിക്കും. തൊൻ ഇതാ ഫോക്കും.

അമ്പു:— വിററപ്പോം കോന്താൻ വന്നോടു്

മാത്രം:— വരാശേഷഭൂതു്? നിന്നെപ്പോലെ കിളിത്തട്ടുന്ന കുത്തിൽ സന്ധ്യാസിയെ തേടിനടക്കാനും മറ്റും അവൻ പെപ്പത്രമില്ല. അവൻ നിനക്കു് ഒരു കടം തെന്തർ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നു് വെച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടു് അവൻറെ മതമകളുടെ കല്പാണത്തിലു് കമലപ്പു് റയിൽ ചെന്നു് വട്ടംആശേഷാനും പറഞ്ഞു് ഫോയി.

അമ്പു:— അവൻറെ മതമകളെ എനിക്കു് കല്പാണം കഴിച്ചു് തരാമെന്നാണു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്.

കയ്യറി:— അതോടു പാടായല്ലോ.

അമ്പു:— അവരു എനിക്കു് ഒരു നല്ല സൗദരിയായ ഭാര്യ ആയിരിക്കുമെന്നാണു് അയാൾ പറഞ്ഞതു്. കാതിൽ നല്ല കമലമിട്ടു്, ചുകന്ന ചേലയുമുട്ടതു്, രാവിലെ അവരു പറ്റിനെ തന്നത്താൻ കരുനു്, പത വറ്റാതെ ചുട്ടോടെ എനിക്കു് പാൽ തയം. പകലേ തൊഴുത്തിൽ വിളക്കു് കാട്ടിയേണ്ടു്, എന്തു് അരികെ വന്നിൽനു്, കല്പാണസൈറഗന്യികം കൂട്ടിയും മറ്റും പറയും.

കയ്യറി:— എത്ര പരമാനന്ദം! സന്ധ്യാസിയായ എനിക്കു് പേശലും ഇതിൽ ആത്മഹം വരുന്നു. ആകട്ടെ, കല്പാണക്കായുമെല്ലാം ഇരിക്കട്ടെ. നിനക്കു് കല്പാണ

തതിനാക്കവ്യാഴേങ്ക് അവഹം ധാരാളി മതമകൾ
പൊൻകട്ടികളണ്ണായിരിക്കം.

മാത്രം:—മിണ്ണാതിരിക്ക. എനിക്ക് സമീക്ഷനില്ല.

[പോയി]

അച്ചു:—യോഗിശപരാ! ചിററപ്പും പോയല്ലോ. ഹറ
യണം, എൻ്റെ പേരു് മന്യപത്രംവാതിലിൽ
തന്നുരാൻ്റെ നിന്വു് വനിട്ടണോ?

കയ്യർ:—കല്ലുന പുരപ്പുട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതു് വര
നന്തേയുള്ളൂ.

അച്ചു:—വജനന്തേയുള്ളോ? എവിടെയായി? മാനം
തെളിഞ്ഞിരിക്കവോരു അങ്ങോ അറ്റത്ര കാണന
കാട്ടവുക്കുംപോളുടെ ഇടയിൽ വള്ളത്തു്വരന വഴി
യില്ലായോ?

കയ്യർ:—അവിടെത്തന്നെന. നിനക്കെല്ലാം അറിയാമല്ലോ.

അച്ചു:—അതെ, എല്ലാം അറിയാം.

കയ്യർ:—അതു് മനസ്സിലായി. പക്ഷേ, എങ്കെന്ത്?

അച്ചു:—എനിക്കിൻ്റുകൂടാ. പക്ഷേ, എനിക്കെല്ലും
നല്ലപോലെ അറിയാം. പണ്ടു് എംബു കണ്ണിട്ട
ണ്ണായിരിക്കാം. എന്നാണെന്നു് ബാധ്യയില്ല. എപ്പോ
ശാണെന്നു് നിങ്ങൾ ചരയുമോ? എനിക്കെല്ലാം
കാണാം. തന്നുരാൻ്റെ പട്ടക്കാരൻ, എടതു് കൈ
യിൽ ഒരു റാത്രലും തോഴിൽ ഒരു കൈട്ടു് എഴുത്തു
മായി,തനിച്ചു് മലഞ്ചേരവിൽക്കുടി ഇറങ്കിവരുന്നു.
അങ്കെന രായും പകിലും ഇറങ്കി, അംതവി ചോഡ
യായി ഒഴുക്കന ദിക്കിൽ എത്തി, കരയിൽ കിളിച്ചു്

നിൽക്കുന്ന നെൽക്കാലത്തിൻ്റെ വരദിൽക്കൂടി നടന്ന വന്ന്, കരിപുംതോട്ടത്തിൻ്റെ ഇടയിൽ കടന്ന് കാണാതെയായി. പിന്നെയും ഇതാ, മര ഷുരായമില്ലാതെ കൗവികൾ ചെറിയ കൊങ്ക് കൊഞ്ച് കരിച്ചുതു ചികത്തു് വാലുമാട്ടി ചീല യുന്ന വെളിന്തരയിൽ എത്തിക്കഴിത്തു. അയാൾ അട്ടത്തട്ടത്തു് വരുന്നതായി എനിക്കെന്നും, അതിന്തിന് എൻ്റെ മനസ്സിൽ ആനദ്ദെമുണ്ടാക്കുന്നു.

കയ്യർ:—എൻ്റെ കണ്ണുകൾക്ക് ചെരുപ്പുമല്ല. എങ്കിലും നീ എന്ന എല്ലാം കാണിക്കുന്നണിക്കും.

അച്ചു്:—യോഗീശപരാ! തന്മാരാനെ നിങ്ങൾക്കു് അൻഡായോ?

കയ്യർ:—ഹാഹോ! തൊൻ ധമ്മം വാങ്ങാൻ എന്നും തിരു മുദിൽ പോവും.

അച്ചു്:—കൊള്ളാം. സുവമായികഴിത്തൊൽ എനിക്കും ധമ്മം വാങ്ങാൻ പോകണും. അതേതോ?

കയ്യർ:—ക്കേതേതി! നിന്നുക്ക് ചോദിക്കാതെതന്നെന്ന തന്മ.

അച്ചു്:—വേണ്ടി. തൊൻ കൊട്ടാരവാതിലിൽ ചെന്ന് ‘തന്മാരാൻ ജയിക്കെട്ട്’ എന്ന് ഉറക്കേ വിളിച്ചു്, താണ്ണും കൊട്ടി പാടിക്കളിക്കും. എന്നിട്ട് ധമ്മം ചോദിക്കും. അതു് നന്നായിരിക്കയില്ലോ?

കയ്യർ:—കേമും. എൻ്റെ കുടു നീയും ഉണ്ടെങ്കിൽ എനിക്ക് മഴുപ്പുക്ക് കിട്ടിം. അകുട്ടു, നീ എത്തു് വേണ്ടും ചോദിക്കും?

അച്ചു്:—റാത്രലുമെട്ടത്തു് നിന്നവുകൾ വീച്ചേതാറും കൊഞ്ചുകൊച്ചുകാൻ എന്ന പട്ടക്കാരന്നാക്കുണ്ടും;

അല്ലാതെ എന്നും വീട്ടിലെ ചുരുക്കത്തെയും എന്നും അപേക്ഷിക്കും.

കയ്യർ:—വീട്ടിലിരുന്നാൽ ഇത് കഴുപ്പാടെന്നാണോ കട്ടീ!

അച്ചു:—കഴുപ്പാടല്ല. വീട്ടിനകത്തിരിക്കുന്നോടു നേരം പോകുന്നില്ലെന്നും മുമ്പിൽ എന്നിക്കും തോന്തിയിൽ നും. മണ്ണപത്രംവാതിൽ എന്തെങ്കും മുമ്പിൽ എന്തെപ്പറ്റി കുത്തിയതിൽ പിന്നെ, ഇവിടെ ഇരുന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നും ഒരു വിചാരം തുടങ്ങിട്ടുണ്ട്. എന്നെന്നനാൽ ഒരു നാടു എന്നിക്കും ചീളി വരും. അതെത്ര രസമാണും! അതുകൊണ്ടും തന്നിച്ചും ഇരിക്കാനും മധ്യി ചുണ്ടില്ല. തിരുവെഴുത്തിൽ എന്നാണും എന്നും എന്നിക്കും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ?

കയ്യർ:—ഇല്ലെങ്കിലും നിന്നുറ പേരും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ മതി.

[മാതൃ വരുന്ന]

മാതൃ:—നിങ്ങൾ രണ്ടു പേരും തുല്യക്കുടി എന്നിക്കു തെള്ളാം കുതമാണും പറ്റിച്ചെന്നും അറിയാമോ?

കയ്യർ:—എന്താണും കാണ്റും?

മാതൃ:—തന്മരാൻ മണ്ണപത്രംവാതിൽ ഇവിടെ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നതും നിങ്ങൾക്കും രണ്ടു പേരും ചീട്ടു യൂജാനാബന്നും നിങ്ങൾ പറഞ്ഞുണ്ടാക്കിട്ടുണ്ട്.

കയ്യർ:—ആകട്ടു, അതുകൊണ്ടെന്നും?

മാതൃ:—നമ്മുടെ മുത്തേപ്പരങ്ങുന്നും അതും തന്മരാന്നുറ അട്ടക്കൽ കൊണ്ടും കൊള്ളിത്തിട്ടുണ്ട്.

കയ്യർ:—എല്ലാ കാൽപ്പങ്ങളിലും തന്മുരാൻറെ ചെവിയിലെ താതിരികയില്ലെന്ന് നമകൾ അറിഞ്ഞുകേടു?

മാതൃ:—പിന്നെ എന്താ നിങ്ങളുണ്ടോ കുതാത്തത്തു്? എന്തിന് വെറുതെ തന്മുരാൻറെ പേര് പറയുന്നതു്? അതുകൊണ്ട് എന്നെ നിങ്ങൾ കഴിയിൽക്കാടിക്കും.

അച്ചു:—ഡോഗ്രിപ്രാ! തന്മുരാൻ് തിരവിള്ളക്കേട്ടിട്ടും കുമോ?

കയ്യർ:—തിരവിള്ളക്കേടോ! പോഷത്താം! അതും നിന്നെ പ്ലോലെ ഒരു കുന്തിനേരാണോ എന്നെല്ലാലെ ഒരു സസ്യാസ്ഥിയോടും! തന്മുരാൻ് തിരവിള്ളക്കേട്ടിട്ടും കട്ടു. അപ്ലോറും താൻ ഒന്ന് പറത്തുകൊടുക്കാം.

അച്ചു:—ഡോഗ്രിപ്രാ! ഇന്ന് രാവിലേ മുതൽ എൻ്റെ കിണികൾക്ക് ഒരു മയക്കേട്ടിട്ടും. എല്ലാം സപ്പേനും പോലെ തോന്നുന്നു. കറച്ചു് നേരം മിണ്ടാനെ ഇതുനാൽ കൊള്ളാമെന്നാണ്. സംസാരിക്കാൻ എന്തി കഴുവും രസമില്ല. തന്മുരാൻറെ ചീട്ട് വരികയില്ലയോ? ഈ മറിപെട്ടുന്ന് പോളിഞ്ഞുപോരയകിലോ—

കയ്യർ:—(അച്ചുതനെ വിനിക്കുണ്ട്) ചീട്ട് ഇന്ന് വരും, കുറേതു!

[കണിയാർ വരുന്നു]

കണിയാർ:—ഈന്ന് എങ്ങെന്ന ഇരിക്കുന്നു.

അച്ചു:—വെള്ളസുവമായിരിക്കുന്നു, കണിയാരോ ഒരു ദിനയുമില്ല എന്തിക്കു,

കണ്ണിയാർ:—(മാനുവിനോട് പൊക്ക) ഈ ചിരിക്കുന്നതും അതു പിടിച്ചില്ല. വേദനയോന്മില്ലെന്നതും നല്ല ലക്ഷണമല്ല. ചരകസംധിതയിൽ—

മാതൃ:—മനസ്സുണ്ടായിട്ടും ചരകനം മററം എന്നിക്കും കേൾക്കേണ്ട. എന്താണും സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നതും എന്നും പറയ.

കണ്ണിയാർ:—ഈനി അധികം ഉണ്ടെന്നും തോന്നുന്നില്ല. മുഖ്യ തന്നെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടോ. പിന്നെയും കാററത്തിന്തിരിക്കിയെന്നാണും തോന്നുന്നതും.

മാതൃ:—ഈല്ല. പഞ്ചന വെള്ളിയിൽ ഇരക്കാതെ തോൻ ബന്ധവസ്തും ചെയ്തിരിക്കയോണും. ഒരു ജന്നൽ പോലും തുറന്നിട്ടില്ല.

കണ്ണി:—എന്നും കാററിൻ്റെ വല്ലാതെ ഒരു ശീതച്ചണ്ടും. മുൻ വാതിലിൽ തുടി വിടക്കാണ്ടപ്പോൾ കാററും ‘ശീ’ എന്നടിക്കുന്നു. അതും തീരെ കൊള്ളുത്തതും. ഈ വാതിൽ ഉടനെ അടച്ചും സമക്ഷയിട്ടുന്നതും കൊള്ളും. രണ്ടും മൂന്നും ദിവസത്തേക്കും വിശ്വേഷിച്ചും അതും വരാതിരുന്നാൽ തരക്കേടുണ്ടോ? അമ്മവാ അതരെ കുംഭം പെട്ടുന്നും വരുന്ന പക്ഷവും, പിൻവാതിലുണ്ടോ. ഈ ജന്നലും അടച്ചും കൊള്ളും. അതിൽക്കുടി സൂത്രരഥീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും രോഗി ഉറങ്ങുന്നില്ല.

മാതൃ:—അംച്ചു കഴുന്നും അടച്ചിരിക്കുന്നു. ഉറങ്ങയായിരിക്കാം. കണ്ണിയാരോ അവൻറെ മുഖം കുണ്ടാ— എങ്ങനെന്ന കിടന്ന കൊച്ചുനെ തോൻ പിടിച്ചും കൊണ്ടുവന്നു; അവുനെ എൻ്റെ കുട്ടിയെന്തപ്പോലെ

ബേജിച്ചു; ഇപ്പോൾ അവനെ വിച്ചപിരിയണമെന്നായി. കഴാറ്

കണി:—ഈതാരാ! മുതൽപ്പേരു പുരസ്ത്രിക്കുന്നു! എത്തു്
ശല്ലും! എരാൻ വിടകൊള്ളുന്നു. ഇന്ത വാതിലുകു
ശില്പം അടച്ചു് ഭദ്രമാക്കാൻ എപ്പും ചെയ്യണം.
വീടിൽ വിടകൊണ്ടാൽ ഉടനെ ഒരു നല്ല ശക്തിയു
ം മരന്നു് കൊടുത്തയ്ക്കും. നിവുംഹഷിത്തു് പക്ഷം
കൊള്ളുത്തിരുമെന്നിക്കു് അതുകൊണ്ടു് സുവമാവും.
[കനിഡാരം മാത്രവും പോയി]

[മുതൽപ്പേരു വരനു]

മുതൽപ്പേരു്:—എന്നാ ചെരുക്കാം!—

കയ്യർ:—(പെട്ടെന്നു് ഏഴുന്നൂറ്) കുറീ! മിണ്ണല്ലെ.

അച്ചു:—ഈല്ല! യോഗിൻ്റു! ഞാൻ ഉറങ്കി എന്നാണോ?
ഈല്ല. എനിക്കു് എല്ലാം കേരംക്കാം. ദുരൈയുള്ള
ശമ്പുക്കാഡാപോലും. എൻ്റെ അട്ടുനും അമ്മയും
എൻ്റെ കിടക്കയിലിരുന്നു് വത്തമാനം പ്രയുന്നു.

[മാത്ര വരനു]

മുതൽപ്പേരു്:—അല്ലെ മാത്ര! ഇരും കന്നു് തല പോകി
യിരിക്കയാണു് അല്ലെ!

മാത്ര:—നേരദേവാക്കാനും പറയുതെത്ത് അഞ്ചുനേ.

തെങ്ങും കേവലം സാധുക്കരും.

മുതൽപ്പേരു്:—പക്ഷേ, നിന്റെ ചെരുക്കൻ താഴുരാന്തേ
നീട്ടു് കാത്തിരിക്കയല്ലോ?

മാത്ര:—അവൻ ഭോഷണു് പറയുന്നതൊന്നും അഞ്ചുനു്
ഥക്കവയ്ക്കല്ലോ.

ମୁତର୍କ୍ଷେପୁର୍ଖ:—ଆହା! ଏହିକୋଣଟି? ହାତ ନାଲ୍ ବୀକ୍
କାରେ ତବୁରାଙ୍କ କିନ୍ତୁମୋ! ନିର୍ଗୀର ବୀକ୍ଷନକାଳୀତିକ
ତବୁରାଙ୍କ ମର୍ଯ୍ୟାପତ୍ରାଂବାତିକ ସମାପିତ୍ରତ
ନିର୍ଗୀରଙ୍କ? ଚେଦକା! ତବୁରାଙ୍କର ନିର୍ଗୀ ନିର୍ଗୀ
ପେକଣ୍ଠ ବାନିକ୍ଷଣଟି.

ଅର୍ଥ:—(ଏହିକଣର) ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ, ସତ୍ୟମାତ୍ରିକ?

ମୁତର୍କ୍ଷେପୁର୍ଖ:—କିନ୍ତୁମାକଣକେତେକାଙ୍କ? ନି ତବୁରାଙ୍କର
ବେଶବଳେଖ୍ଯ ହୁତା ତବୁରାଙ୍କର ତିରବେଳୁଣ୍ଡ,
(ବେଦା କଳାଳ୍ପଣ କାଣିକଣ). ହା! ହା! ହା! ହୁତା
ଙ୍କ ନିର୍ଗୀ.

ଅର୍ଥ:—ଏକଣ ପରିହାସିକଲେଖ୍ଯ! ଯୋଗିଲି!
ହୁତାଙ୍କେ?

କିନ୍ତୁର:—ଆଜତ, କବେଳାତ! ସନ୍ଧ୍ୟାବିଧାଯିକିନ୍ତୁ ପରକ
ଯାଙ୍କ. ହୁତରଙ୍କ କଲ୍ପନ.

ଅର୍ଥ:—ଆମିଲେବାଙ୍କ ଏକଙ୍କିତ କାଣନ୍ତିଲି;
ଙ୍କଙ୍କ ଏହିତୀକିଲ୍ପାତରଫୋଲ ଏକିକଣ୍ଠ ତୋଙ୍କ
ନାତରନାଙ୍କ? ମୁତର୍କ୍ଷେପୁରଙ୍ଗଙ୍କ ନିର୍ବିତ
ଏକତ୍ରତିରିଯିରିକଣଙ୍କ?

ମୁତର୍କ୍ଷେପୁର୍ଖ:—‘ତୋଙ୍କ ହୁତା ନିର୍ଗୀ କାଣାଙ୍କ’ ବରଙ୍ଗ.
କର କରଣିଯପୁଂ ତର୍ଯ୍ୟାକାଳି ବର୍ଣ୍ଣଙ୍କଙ୍କ—କୋଟା
ରତିଲେ ପଲମାରଙ୍ଗରକଣଙ୍କଙ୍କଙ୍କ ସପାଳିଲି
ଏକାଙ୍କ ତବୁରାଙ୍କ ହୁତିର ଆଞ୍ଚଳିତ୍ୱିରି
କଣନ୍ତି. ହା! ହା! ହା!

[ମାତ୍ର କେବୁଣ୍ଠ କେଟିକଣାଙ୍କ ବରଙ୍ଗ]

ମାତ୍ର:—ମୁତର୍କ୍ଷେପୁରଙ୍ଗଙ୍କ! ହୁ ମାତିରି କାଞ୍ଚିତକେବୁ
ପୁରି ଦେବୀରେବ୍ୟାକଣ୍ଠ ପରଯତରେ—

കയ്യർ—നേരുമ്പോക്കോ! അങ്ങനോ രഹികലും പറയുകയില്ല.

മാത്ര—കയ്യുള്ളു! നിങ്ങൾക്കും പേ പിടിച്ചോ?

കയ്യർ—പേയോ? എന്നാൽ അങ്ങനെന്തെന്ന. തന്റെ രാണി കൊട്ടാരംവെല്ലുനമാത്രമില്ലു് അച്ചുവിനെ കാണാൻ വരുന്ന എന്നോ തുല്യംചൊത്തിയിരിക്കുന്നതു് എനിക്കു് വ്യക്തമായി വായിക്കാം.

അച്ചു—എം! എം! കേട്ടോ. തന്മുരാൻ എഴുന്നള്ളുന്ന പില്ലാക്കാലഭേദ കേരക്കുന്നതു്; യോഗിന്!

മുതൽപ്പേര്—ഹാ! ഹാ! ഹാ! ചെരുക്കുന്നോ ചെപ്പത്തും ഒരു ശ്രൂതി കുടി മുത്ത.

അച്ചു—മുതൽപ്പേരുണ്ടെനെ! നിങ്ങൾക്കു് എന്നോടു മഞ്ചിച്ചിലാണോ; എനെ തീരെ ഇഷ്ടമില്ല; എന്നാണോ താൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതു്. തിരുവെഴുത്തു് നിങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുമെന്നോ താൻ സപ്പേന്നൊപ്പി നിന്നും തിരുന്നില്ല. താൻ നിങ്ങളുടെ കാക്കൽ പിണ്ഠു് നമ്മുടിക്കെട്ട്.

മുതൽപ്പേര്—ഈ കൊച്ചുനോ സപ്പേരുള്ള മന്ത്രാദ വിട്ടില്ല. ദോഷനാശക്കില്ലും ഗ്രാഹാത്മാവാശംോ.

അച്ചു—എക്കുദേശം മണി അടിക്കാറായിരിക്കുണ്ടാം. ഇതാ 'ധാം ധാം ധിം ധാം ധിം' കേട്ടോ? നക്ഷത്രം തെളിഞ്ഞതു് തുടങ്ങിയോ? ഇതെന്നു എൻ്റെ കണ്ണുകൾക്കു് കുറഞ്ഞ കാണണ്ണില്ല—

കയ്യർ—ജനലെപ്പാം അടച്ചിരിക്കയാണോ; എന്നു തുറക്കാം.

[വെളിയിൽ വാഴ്ത്തകൾ ഇടിക്കുന്ന്]

മാതൃ:—അരതെന്നാണോ? അതാണതു്? എത്തു് ക്രമം!

[വെളിയിൽനിന്ന് ഒരു ശബ്ദം]

ശബ്ദം:—വാതിൽ തുറക്ക.

മാതൃ:—മത്തപ്പേരോ—കളിരല്ലപ്പോ.

മത്തപ്പേര്:—അതാണതു്? മത്തപ്പേരാണോ ചോദിക്കുന്നതു്. അതാണോ വാതുകയും വിളിക്കുന്നതു്? പേടി ക്രിക്കറ്റ് തിരുത്തുണ്ടാക്കുന്നതാൻ? കണ്ണം? ശബ്ദം നിന്നപ്പോ. മതപ്പേരുടെ തച്ച കേട്ടാൽ എത്തും അടങ്കം—തക്കമുണ്ടാ? എത്തു കടക്കുള്ള മാരാക്കട്ട—

മാതൃ:—(ഇന്നലിംകുടി ഉള്ളിഞ്ഞു് വെളിയിൽ നോക്കിയു്) കുറുമല്ലി, തച്ചയില്ലെന്തെ ആയതു്. അവർ വാതിൽ തല്ലി ചുപ്പാളിച്ച.

[രാജകുമാർ പ്രശ്നവരിക്കാം]

രാജകുമാർ:—തെങ്ങുടെ പൊന്നതനുരാൻ ഇന്നു് രാത്രി വരുന്നോ!

മത്തപ്പേര്:—മെഡവമേ!

അച്യു:—രാത്രിയിൽ എത്തു മണിക്കു്?

രാജകുമാർ:—പത്രു് മണിക്കു്.

അച്യു:—എൻ്റെ ചങ്ങാതി ശിപായി ഡാം ഡാം ഡാം എന്നു് കോട്ടവാതുകയൽ മണി അടിക്കുന്നുണ്ടോ?

രാജകുമാർ—അരതെ. അപ്പോൾതന്നെ. കൊട്ടാരംബവു പ്രകാരിൽ മുസ്തിനെ പൊന്നതനുരാൻ ഇന്നു ചെറിയ സ്കൂൾമിതനെ നോക്കാൻ അധിക്കാണാണ്.

[കൊട്ടാരംവെള്ള് മുസ്തി പ്രവേശിക്കുന്ന]

മുസ്തി:—ഈതെന്നാണ്? വാതിലെല്ലാം അടച്ചു പൂട്ടി വെച്ചിരിക്കുന്നതു്? എല്ലാ വാതിലുകളിൽ ജനലുകളിൽ തുറന്നവെയ്യുടെ. (അച്ചുതൻറീ നാഡി പിടിച്ചു് നോക്കീടു് എങ്ങനെന്നയിരിക്കുന്ന കണ്ണത?

അച്ചു്:—എനിക്ക് വളരെ സുഖമായിരിക്കുന്ന, മുസ്തിയും മെനി! എല്ലാ വേദനയും പോയി. എല്ലാം തുറന്നപ്പോൾ എത്ര സുവിശേഷം ആനന്ദവുമണ്ട്! ഈതാ, ഇങ്ങണിരിക്കുന്നതിന്റെപുറം നക്ഷത്രങ്ങൾ മിന്നിത്തി ഉണ്ടുന്നതു് എനിക്ക് കാണാമല്ലോ—

മുസ്തി:—പത്രത്തു് നാഴിക ചെന്നതിനു മേൽ രാത്രിയിൽ തന്മുരാൻ എഴുന്നള്ളുന്നോരു കിടക്കാനെ വിട്ടു് പോകാൻ മാത്രാ നിന്നക്ക് സുഖം തോന്നുന്നോ?

അച്ചു്:—തക്കംമെന്താ? എത്ര കാലമായി ഞാൻ ഇവിടു് വിട്ടു് പുറത്തു് പോകാൻ ഒങ്ങളിയിരിക്കുന്ന! യുദ്ധം കാണിച്ചു് തരാൻ ഞാൻ തന്മുരാനോടു് അപേക്ഷിക്കും—താൻ പലപ്പോഴം അതു് കണ്ണിക്കുണ്ട്. പക്ഷേ, എതാണെന്നു് തിട്ടമായി അറിവെൽക്കുകാ.

മുസ്തി:—തന്മുരാൻ എല്ലാം നിന്നക്ക് പറത്തുത്തും. (മാത്രവിനോടു്) തന്മുരാൻ എഴുന്നള്ളുന്നതിനു് പൂക്കാഞ്ഞെങ്കിൽ തയാറാക്കു. (മുക്കുപ്പുര ചുള്ളിക്കണ്ണിച്ചിട്ടു്) അതു അതു ഇവിടെ നിന്നുക്കുകാ.

അച്ചു്:—മുസ്തിയും മെനി! അയാളിൽ നിന്നകൊള്ളുടെ. അയാൾ ഒരു സ്നേഹിതനാണ്. അയാളാണു് തിരുവെഴുത്തു് എനിക്ക് കൊണ്ടുന്നതു്.

ഇസു്:—എന്നാലാകട്ട, കണ്ണേത! അയാൾ നിന്റെ ഇഷ്ടനാശങ്ങിൽ നിന്നുകൊള്ളു ടെ.

മാത്ര:—(ഈച്ചുതന്ത്രം ചെവിയിൽ) എൻ്റെ കണ്ണേത! തന്ത്ര രാശ് നിന്നു സ്വീഹമാണെന്ന്. കല്പിച്ചുതന്നു എഴു നാളിൽനാണെന്ന്. തിരുമനസ്സിലേ അട്ടക്കയെ വരാ ചോദിക്കണം. നമ്മുടെ ഭാരിപ്പും നിന്നക്കരി യാമല്ലോ.

അച്ചു്:—ചിററപ്പും കനം ദ്രോഗിക്കേണ്ട—അതെതാങ്കെ തൊന്തു ഉറച്ചിട്ടാണെന്ന്.

മാത്ര:—എന്നോന്നാണ് കണ്ണേത?

അച്ചു്:—എല്ലായിടത്തും പോകി വീടുതോടും തിരുമന സ്ഥിലെ നിന്നവുകൾ കൊണ്ടുകൊടുക്കാൻ എന്നു പട്ടക്കാരനാക്കണമെന്ന് തൊന്തു ചോദിക്കുന്നാണെന്ന്.

മാത്ര:—(തലയിൽ ഔട്ടിച്ചിട്ടും) കഷ്ടമോ! ഇതുവേ ഉള്ളൂടാ?

അച്ചു്:—ചിററപ്പാ! തന്ത്രരാശ് എഴുനാളിൽനോരം നാം എത്തു് കാഴ്തു വെയ്ക്കും?

രാജകുതൻ:—കരണ്ടിയപ്പും വേണമെന്നാണു് കല്പന.

അച്ചു്:—കരണ്ടിയപ്പുമോ! മുതപ്പേരഞ്ഞെന്നു! നിങ്ങൾ പഠന്തത്തു് ശരിയാണല്ലോ. നിങ്ങൾക്കല്ലോം അറി യാമല്ലോ. തങ്ങൾക്കാനമറിത്തുണ്ടാം.

മുസു്:—എൻ്റെ വീടിൽ ആളുയച്ചാൽ എഴുന്ന തുച്ഛനോദ്ധേശക്കു് നാലി—

മുസു്:—വേണ്ടി, അതവയ്ക്കുമില്ല. നിങ്ങളെല്ലാവരും മിണ്ണാതെ ഇരിക്കിന്ന്—പാളുന്ന് ഉറക്കം വരുന്നു.

ഞാൻ ഇല കിടക്കുവിലിരിക്കാം. ഇതാ, ഉറങ്ങി വീഴുന്നു. ആ വിളക്ക് കെട്ടതിക്കൊള്ളുവിന്നു. നക്ഷ രുവെളിച്ചു മതി. മിണ്ടങ്കരു. അവനരങ്കനു.

കുമ്പ്:—(കയ്യോട്ട്) അനന്തരാതെ കയ്യുംകെട്ടി ബോമ്മയെ
പ്ലോലു താൻ നിൽക്കുന്നോ?—എനിക്ക് വേദ
ലാധിയാകനു—പരയ, ഇതെല്ലാം നല്ല ലക്ഷ്യണ
മാണോ? എന്തിനാണ് വിളക്കെല്ലാം തല്ലി
കെട്ടതി ഇജട്ടാക്കുന്നതു? നക്ഷത്രവെളിച്ചും
പ്രയോജനപ്പെട്ടുമോ?

കയ്യർ:—മിണ്ടാതിരിക്കു നാന്നുകാ!

[അംഗമി വരുന്നു]

അമ്മൻ:— അച്ച!

കുമ്പ്:—അവൻ ഉറക്കമൊന്നു.

അമ്മൻ:—താൻ കരെ ഒരു കൊഡാട്ടവന്നിട്ടാട്ട്. അതു
അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽതന്നെ കൊട്ടാര
കൊള്ളണ്ടോ?

കുമ്പ്:—അങ്ങനെ ചെയ്യുകൊള്ള.

അമ്മൻ:—എപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഉണ്ടും?

കുമ്പ്:—തന്ത്രം എഴുന്നള്ളി വിളിക്കുന്നോരു.

അമ്മച്ചി:—എനിക്ക് വേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെവി
രാത്രി കണ്ണ് കാതുമോ?

കുമ്പ്:—എത്ര മുഖം?

അമ്മൻ:—അമ്മക്ക് അദ്ദേഹത്തെ മറന്നിട്ടില്ലെന്നു.

ഉം ഭ സ്ത്രി.

